

לבית

ו ל מ ש פ ח ה

אב קשוד

צרפת של מעלה

צרפת שלא הכרתם בכתבה
היסטורית מרתקת, שתיקח אתכן
גם לרוסיה הקומוניסטית

מיהו העשיר
באמת?

הסופרת הוטיקה חוזרת
עם סיפור מופת מיוחד

אין לך עם מי
לדבר?

תשובות לשאלה
במדור 'תמונות
מדברות'

וגם החודש -

המדור 'אותה אבקש'
עם תשובה לשאלות שלך

ו... קומיקס חדש
בגב הגליון!

חדש במדור הילדים!
ספור מיוחד לגיל הרך!

כי בא אורך - לקראת סיום!
היכנונו לפרידה...

| למעלה מן הזמן |

הרצון שלנו יביא את הגואל

התהילים הזה - שורש הרצון, מגלה לנו שבסוף הדורות כשיעמוד עם ישראל ויתחזק בדרך הזאת הוא ידע ויאמין שהדרך הזאת של תפילה פשוטה לה' היא החוזק והשורש של כלל ישראל ולא מסלול לאנשים חלשים בלבד המותאם לחולשת ומעברי הדור... זו לא דרך שנובעת מכורח המציאות של תחלואי התקופה אל הדרך שהקימה ובנתה את עם ישראל לפני מאות שנים, שבזכותה דוד מצא את מקום המקדש ועל ידה בנו אותו שלמה ובנו.

בדיוק אל המקום הזה נשלחנו אנו. דורנו הוא הדור האחרון והוא זה שצריך להכין את הקרקע לבניין בית מקדש השלישי, וכמו דוד המלך בשעתו, שחתר ויגע מתוך תפילה עד שהכין את בית המקדש הראשון, כך גם בימינו אנו נדרשים לחתור ולהתייגע, לגלות נביעות של רחמים חדשים, לעורר חסדים שעוד לא נבראו.

כשאנו הולכים בדרך זו, שבה החזיקו אבותינו בימיהם ואנחנו לא נופלים ולא מתייאשים מכל הנפילות שלנו, אלא להפך, אנו מודעים לגודל האחריות המנוחות על כתפינו, ולכן משתדלים להפוך כל נקודת שבירה להתגלות של רצונות מתוך שפל המדריגה והתחזקות, ומודעים לגודל המעלה של כל מעשה שנעשה בדורות הללו.

כך, בדרך זו, אנו לומדים ליקר ולהעריך כל נקודה ונקודה טובה ומפנימים הייטב שהרצונות הפשוטים שלנו הם האלה שבונים את בית המקדש וזה לא רק 'סטיקר' או איזה אמירה לאנשים חלשים, אלא זו הדרך הפשוטה והאמת האמיתית שדרכה נגיע אל היעד.

זה מה שבנה את בית המקדש הראשון והשני ועל אחת כמה וכמה שזה מה שיבנה את בית מקדש השלישי. פסוקי התהלים והלב הנשבר שעל ידם הניח דוד המלך את היסודות לבית המקדש הראשון, רק בזכותם הוא ניצח במלחמות וזכה לכבוש ולהשיג את כל שאיפות חייו.

גם אנו נלך בדרכי אבות, נאחז בפסוקים ונתחדש ללכת בדרך של דוד המלך להעריך כל רצון ולא להיבהל משום נפילה, עד אשר נזכה לראות איך בנינו את בית המקדש השלישי.

ימי אלול קרבים ובאים וזה הזמן שמתחילים לראות אנשים רבים מעם ישראל שמתחילים לעסוק באמירת תהילים. אצלנו חסידי ברסלב ידוע, כי אמירת תהילים אינה נחלתם של חודש אלול או עתות צרה שלא יבואו, אלא היא לחם חוקינו יום יום

כמה התחזקות נפלאה אנו יכולים למצוא שם בין הפסוקים. כמה כוח ועידוד אנו שואבים ממילים אלו. עד שלפעמים נדמה לנו שהדבר היחידי אשר מבין את אותנו - המקום שבו הלב שלנו יכול להתפרק ולהיבנות מחדש הוא אי שם, בין דפי התהילים.

כאן טמון לכאורה דבר פלאי, הלא את ספר התהלים חיבר דוד המלך, שהיה חי בדורות הראשונים שבארץ ישראל, עוד לפני בית המקדש הראשון, בתקופה שבה היה מלכים ונביאים ועוד נשאלו באורים ותומים ואם כן מה פסוקים אלו שייכים לימינו אנו ואיך דווקא מהם נשאב רוח של תקווה לדורות הללו הרחוקים שנות אור מתקופתו של דוד?!

האמת היא, שכאן נמצא הסוד הגדול:

שהלא אכן זו קושיה גדולה. לאחר שראה כלל ישראל את דורו של בית המקדש שעבדו את השם מתוך אור, הנה עכשיו לפתע מגיע דור חלוש כל כך, שצריך להיאחז בלי סוף בכל נקודת רצון הכי פשוטה, דור שצריך להתנחם מכך שהוא עדין כוסף ובווער להשם יתברך. ובוודאי שזה גורם לכולנו לקום ולשאול: מהי תקוותו של דור כה חלוש, ואיך נוכל לזכות אף אנו לגילוי שכינה כפי שזכו בבית המקדש עד שהיו דומים למלאכים ממש.

זו הסיבה שה' יתברך ברחמיו המרובים שלח בראש ובראשונה, עוד לפני קום ביהמ"ק את דוד המלך, כדי להעמיד את יסודותיו של בית המקדש ואת תורת ההתחזקות עד ביאת גואל. זו הדרך שגילה דוד על ידי ספר התהילים, שנדע את ערכן של תחינות ובקשות מתוך שירה והלל, ואת התקווה של שבורי הלב שיתחזקו תמיד עם רצונותיהם כל כך פשוטים אך עמוקים וטהורים, עם העצה המיוחדת 'לפרש שיחתו לפני קונו בצורה הכי פשוטה ותמימה'.

בוודאי נכונים הדברים גם למשפחה וחברות שהבדלי ההשקפה ופערי הסגנון לא תמיד זורמים -

כשנוכר בנקודה שמשותפת לכולנו; החיבור לרביה"ק! (גם אם הוא באופנים שונים, שחלקם נסתרים עדיין) - אז יהיה לנו יותר קל לאהוב את אותה אהבה תמוהה...

כשיש התחזקות יחד, יש אהבה.

הגב' מ. זונטג, ירושלים: רביה"ק אומר בספר המידות: "כְּשֶׁתִּתְחַזַּק אֶת הָאָדָם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הוּא יֵאָהֵב אוֹתוֹ" (ספר המידות, אהבה, ז)
היום המצב שיש המון פערים; בין משפחה למשפחה, בין בית לבית, בין גיסות ובין אחיות. לפעמים ההבדלים מאד כואבים. כשנפגשים יחד, השוני בולט. אולי דואגים ומפחדים על הילדים, וגם לא רוצים לשמוע בעצמנו דיבורים פחות מתאימים.

ולכן הדרך שאני מצאתי זו ההתחזקות. כשאני הולכת למקום כזה, כמו קייטנת אמהות, יציאה לגינה או מפגש משפחתי-אני מתכוננת מראש; יש היום הרבה עלונים שמדברים ומספרים על השגחה והתחזקות. אני מוצאת סיפור או אמירה שמצאה חן בעיני מעלון 'השגחה פרטית', מ'בטחוני בצורי', מ'מרווה לצמא' או מ'אבקשה לבית'.

עם זה אני מתחילה, נפתח נושא לדיון. נשים נמשכות ונוצרות שיחה יפה, מחזקת, מעניינת ומרוממת מאד! הרבה פעמים גם ניצלים כך מהרבה דיבורי לשוה"ר ומסתם פטפוטי סרק. יש התחזקות והאווירה מאד נעימה.

אפשר לגלות תוך כדי שגם נשים שלא נראות כמונו ולפעמים נראה שהן ממש אחרות... אבל פתאום שומעים מהן כאלה סיפורים, שזה מחמם את הלב ומעורר בוודאי הרבה סגוריה על עמ"י. כדאי לנסות!

שלמות השלום היא דווקא עם מי שהפוכה ממני!

הגב' ת. חשין, ירושלים: השואלת דיברה על הבדלי סגנון או פערי השקפה, ובדיוק מופלא האיר לי דיבור מתוך ליקוטי עצות כשזכיתי לשהות במחיצת רבינו הקדוש, באומן, ב"ה.

וכל מי ששאלה זו מקנתה ולו במעט בליבה, מוזמנת לנשום לתוכה את המילים המדהימות שנושלו היישר מרבינו במתנה ובאהבה אלינו:

"עֲקֹר הַשָּׁלוֹם הוּא לְחֵבֶר שְׁנֵי הַפְּכִים. עַל־כֵּן אֵל יִבְהִלֶנּוּ רַעְיוֹנֶיהָ אִם אֶתָּה רוֹאֶה אִישׁ אֶחָד שֶׁהוּא בִּהְיוֹת גָּמור מִדַּעְתָּה, וְיִדְמָה לָךְ שְׂאֵי אֶפְשָׁר בְּשׁוֹם אֶפֶן לְהַחֲזִיק בְּשָׁלוֹם עִמּוֹ, וְכֵן כְּשֶׁאֶתָּה רוֹאֶה שְׁנֵי אֲנָשִׁים שֶׁהֵם שְׁנֵי הַפְּכִים מִמֶּשֶׁ, אֵל תֹּאמַר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעֲשׂוֹת שָׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, כִּי אֲדִרְבָּא, זֶהוּ עֵקֶר שְׁלָמוֹת הַשָּׁלוֹם לְהַשְׁתַּדֵּל שִׁיְהִי שָׁלוֹם בֵּין שְׁנֵי הַפְּכִים, כְּמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁעוֹשֶׂה שָׁלוֹם בְּמִרְמִיּוֹ בֵּין אִשׁ וְיָמִים שֶׁהֵם שְׁנֵי הַפְּכִים..." (ליקוטי עצות, שלום, י')

כן מסתדרת איתה, לא מסתדרת... כן חושבת כמוה, לא חושבת... כן אהבת ומתחברת למה שהיא אהבת ומתחברת, או שלא...

רביה"ק נותן לנו תפנית בעלילה, ע"י תפנית בחשיבה: אין שאלה איך אוכל להחזיק את עצמי באהבה יחד איתה, כי אנחנו הפוכות ממש. כי אדרבא, רבינו אומר שהשלמות של השלום הוא בין הפכים...

לכן דווקא כאשר אני מרגישה כל כך שונה והפוך, זה הזמן להתפלל לעושה שלום במרומיו. הוא יעשה שלום גם בקשרים שאינם חלקים והאהבה שם לא ממש טבעית...

כי דווקא כאן - מחדש לנו רופא הנפשות, שמכיר את רגשותינו ונפשנו באמת - נמצא שלמות השלום!

שנוכה!

כשנשתחרר מהציור שציירנו - נוכל לתמוה על האהבה...

הגב' צ. שנק, ירושלים: המציאות הקיימת בעולם היא שיש מחלוקת ושינוי דעות. "כָּל הָעוֹלָם מְלֵא מַחְלֻקוֹת - הֵן בֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם, וְהֵן בְּכָל עִיר... וּבֵין

כָּל אֶחָד... וְאֵין מִי שִׁישִׁים עַל לְבוֹ הַתְּכֵלִית... וְכִשְׁיָבֹא מְשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אֲזִי יִתְבַּטֵּל כָּל מִינֵי מַחְלָקָת וְיִהְיֶה שָׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם." (שיחות הר"ן, ע"ז) רבינו אומר שם, שאפילו אם ישב אחד לבדו בביתו, יהיו בו התהפכות הדעות, אפילו אם לא ירצה בכך. כמו מדינה שרוצה לישב בשלווה וחוטפים אותה בעל כרחיה לתוך המלחמה.

אז זאת המציאות עד משיח. וזה בסדר. אבל אם נשים לב לתכלית - נזכור שהעיקר הוא לא להשליט את הדעה שלנו על אחרים.

כולנו חלק מאור ענק. והצדיק הוא זה שמחלק את האור לחלקים. "דַּע שֵׁשׁ אֹרֶשׁ הוּא מֵאִיר בְּאֶלֶף עוֹלָמוֹת... וְצָרֶיךָ לָזֶה חֶכֶם גָּדוֹל שְׂיוֹכֵל לְחַלֵּק אֲלָפִים לְמֵאוֹת" (שיחות הר"ן, צ"ג)

אז אנחנו שמקורבות לצדיק, יודעות יש מציאות של מחלוקת בעולם. ושיש שינוי דעות בינינו. כי כל אחת היא חלק אחר מהאור הגדול.

כי למרות שיש הבדלי השקפה ומוכרחת להיות הפרדה בין כל ערוגה בגן הקדוש - עדיין כולנו קשורים ואוהבים, בני אב אחד כולנו

זה שאנחנו שייכות לאותו צדיק - לא מחייב שנראה ונחשוב באותו האופן. אבל באמת, בפנימיות - אנחנו רוצות את אותו אור. כולנו מקושרות לאותו צדיק עם אותן יקרות.

באמת לא תמיד פשוט לפגוש את ריבוי חלקי-האור שאצל הצדיק. לפעמים בנות מספרות שהן מגיעות לציון וקשה לראות נשים כל כך שונות ורחוקות מהסגנון שלהן. אבל ככה זה, צדיק גדול עוזר גם לאלו שרחוקים מאוד.

אבל לפעמים ההסתכלות החיצונית על השניה כמישהי כ"כ אחרת, מגיע מציור הדמיון שלנו. כמו שהתבטא רביה"ק על המחלוקת שעלי: "עֲנֵה וְאָמַר: 'עַל־י אֵין חוֹלְקִים כָּלָל, רַק הֵם חוֹלְקִים עַל מִי שֶׁעֲשָׂה כֵךְ, כְּמוֹ שְׂבוּדִים הַחוֹלְקִים עָלָיו, וְעַל אִישׁ כִּזֶּה בּוֹדֵאֵי רְאִי לְחַלֵּק... וְאָמַר שֶׁהֵם חֲתָכוּ וְצִירוּ לְעֲצָמָם אֶדָם וְחוֹלְקִים עָלָיו'" (שיה"ר, קפ"ב)

ונשים לב גם שמיד לאחר שנרשם בחיי מוה"ר באות רצ"ב: "הָעוֹלָם רְאִי שִׁיתְמַהוּ עֲצָמָן עַל הָאֶהָבָה שֶׁבִּיְנֵינוּ." באותו סעיף בחלק ב' נאמר: "עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלֹמֵנוּ אוֹמֵר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ 'יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּהּ אֶתְפָּאֵר'."

כי כשנניח בצד את ה'ציר' שציירנו לעצמינו על האחרת, ונתבונן בפנימיות שלה, כשנסתכל עם העצה של חיפוש הנקודות הטובות, כשנאמין שהשם מתפאר בכל אחת ואחת מאיתנו, כשנזכור שכולנו חלק מאותו אור ורוצים את אותה דעת מאותו צדיק - נוכל גם אנחנו לתמוה על אהבה שבינינו...

ושאלה לחודש הבא: כמידי שנה בשנה, אני זוכה! שבעלי וילדי! נוסעים לאומן! לראש השנה! דווקא מהמקום שמקבל את עובדת הנסיעה כברורה ומוחלטת - הייתי רוצה להתפעל מחדש. למצוא גם בעיניים שלי ניצוץ שמתרגש מחדש. יש סיכוי?

אשמח לתשובות מקורבות עם ניצוץ מתרגש, מברסלביות מבית. שזכו להתחדש ומכל מי שיש לה אש, להבעיר אותה גם בליבי.

יש לך מה להגיד?

את מוזמנת "להזכיר כל אחד את חברו, כל העצות טובות שידועים ומבינים כל אחד, כפי מה שקבלו מרבים" (משיבת נפש, ג')

ניתן להשאיר תשובות או שאלות בקו המערכת שמספרו

079-5682867 בשלוחה 1,

או לשלוח למקס: 077-3180237

היא ציפתה לכן שלה. היא פנתה לרב חייקין, תלמידו של החפץ חיים, ושם ניסתה לגרום שהשידוך ירד מהפרק.

גם ההורים שלי לא ששו על כזה כיוון, והברסלב הרתיע אותם במיוחד. ועדיין, הרבי לא וויתר עלי, ולמרות העליות והירידות נפגשנו. אני באופי יציבה מאד, חותרת תמיד לאמת. ומנסה בכל מצב לעשות את רצון ה', הכל בצורה מיושבת בלי "אורות וברקים".

הרגשתי שיש פה אמת מיוחדת. כזו ששווה לטעום, ולנסות להבין. את זה הרי חיפשתי. חיים אמיתיים, מלאים כיוון, וקרבתי ה', ובאותו רגע מכונן, ידענו, שזה הבית שאנחנו נקים ביחד אם ירצה ה'. היו רבים שהצטערו שהעולם הליטאי הפסיד אותי... אך אני הוקסמתי מחיפוש האמת שדיבר אלי, ואכן השידוך קם והיה.

מרגש, ועכשיו אני ממש מסוקרנת. באמת מהרגע הראשון הרבי היה חי בבית הטרי שלכם?

החלק המשמעותי הראשון שגיליתי, זה שברסלב'ר, קם חצות!

בשבע ברכות הוא קם כל לילה, נשאר ללמוד בבית, זה היה עצום לראות אותו קם. מתגבר כארי, מתבודד ולומד. לשמוע את הצלילים, את המנגינה - הרגשתי שהרבי נמצא איתו, ידעתי שהדרך הזו אמת. הבית החדש היה מלא באווירה, יראת השמים, השמירה על ההלכה, החצות... עבר שבוע ועוד אחד. כשנגמר חודש ראשון מהחתונה, הוא ביקש להפתעתי לנסוע לאומן!!! הימים ימי תש"מ, רוסיה סגורה ומסוגרת במסך הברזל. נכון שמצרפת זה קצת יותר קל. אבל לשלוח אותו לשם, זה אומר להפקיר את החיים שלו, מי יודע אם יצליח לחזור? זו לא אופציה להישאר עגונה! ההורים שלי היו בלחץ, אבל הרצון שלו היה חזק כל כך. ושוב - הלהט הזה ניצח. אבא שלי שנבהל כל כך מברסלב, וממה שקשור אליה, שם לב ליראת השמים שזה מעניק לו, ולעבודת ה' הרצינית שלו, והחליט שאם כל זה מגיע בעסקת חבילה מהרבי, מי הוא זה שימנע ממנו מללכת להטען מחדש.

הוא חזר עם כוחות מחודשים, עם רצון עז להכניס הבית מהטעם הזה של היין הונגרי. גם אני הייתי נחושה להבין, מה העסק החדש הזה שנכנס לי לחיים? מה זה ברסלב, למען ה'...? פתחנו בחברותא משותפת בעלים, לתרופה, וגם אמרנו בצוותא ליקוטי תפילות, ביחד למדנו סיפורי מעשיות, והתחלתי לפרוח, גיליתי חיים.

היום יום התמלא בהתבודדות, בהתקשרות לצדיק, בחשבון נפש. ובישוב הדעת מיוחד, כל מה שחלמתי ורציתי.

וכל הזמן הזה, הייתם הברסלבים היחידים באיזור?

אברהם יפרח, חבר של בעלי, שאגב הוא גם בן דודי - היה ברסלב'ר חס. ואם כבר מזכירים אותו - אני נזכרת באנקדוטה משעשעת. כשהתחתנו, אני ובעלי, הודיע אחי כי שני שלישי מכל הברסלב'רים בצרפת כבר משפחה שלו! אברהם יפרח הוא בן דודו, בעלי נהיה גיסו, וחופץ משניהם - היה בכל אדמת צרפת מקורב נוסף אחד בלבד...

אבל מהר מאד המצב השתנה, יפרח התחתן, אסתר אשתו נהייתה מהר מאד ברסלבית לוהטת.

בצד הגברי היה חם ממש, הרבה מקורבים חדשים התקברו. מצאתי את עצמי מעיזה לחזק חברות בעצות החדשות שהכרתי, כל מילה שהענקתי

לחברה האירה לה אור חדש! גיליתי שהכח החדש בעולם זה רבינו! ההרגשה שלי נהייתה - תתחילי להשתמש ברבי!

לאט לאט העזנו לגבש נשים, נפגשנו בשבתות אחר הצהריים, או במלווה מלכה, הבאנו כיבוד, למדנו ביחד שיחות הר"ן, וכל מיני ספרים קלים יותר, שאפשר ללמוד ביחד.

את האמת שהיה קושי אחד רציני במפגשים האלו, שאסור בחו"ל לטלטל, ואם החלטנו להפגש בשבת אחר הצהריים, היינו צריכות למצוא פתרון לעניין, אבל הסתדרנו.

אסתר יפרח חברתי, ישבה והכינה ברצינות שיעורים, היא היתה הרוח החיה בינינו. היא 'נדבקה' לרבנית ברכה בזנסון ע"ה, וכך היה לנו ממה להתחזק.

גם אני ניסיתי להשתלב בקשר עם הרבנית בזנסון, קבעתי איתה חברותא בשיעורי הלכה, נהנינו ללבן את ההלכה מדויק. להתווכח, ולהעלות דיונים...

השיעורים האלו לא נמשכו זמן רב... פחות משנה לאחר שנישאנו, ביום עצוב, הרבנית בזנסון נפטרה, משאירה אותנו אבלות

כשהציעו לי ברסלב'ר, הסתכלו עלי כולם בצורה מאד עקומה: מה לי ולצרה הזאת? אבל אח שלי, שלמד עם הבחור בישיבה, התעקש שמדובר באיכות שלא מצויה

ועצובות.

ועדיין אי אפשר היה לאמר, שברסלב היתה כבושה לרבים...

אני זוכרת כשלבן הראשון שלי קראתי נחמן! וגם אסתר חברתי מנסה להתעקש לאמר על ר' נחמן מברסלב 'רבינו'! נשמע לכן מובן מאליו, זה דרש מאיתנו מאמץ ועקשנות, אסתר חברתי אמרה שהעבודה שלה - להתעקש שוב ושוב ולהשמיע את המילה 'רבינו'! זה מה שיגרום לברסלב פה לגדול והתפתח! רציתי גם אני להבין את הקשר שלי לצדיק, לא מסוגלת לקרא לו סתם רבינו, זה משהו אישי מידי, וקרוב מידי בשביל לפלוט את זה סתם. לכן אולי זה נשמע פשוט, לומר 'הרבי', 'רבינו', אבל בשבילנו זו הייתה עבודה קשה, עבודה שכללה התבודדות, מאמץ, עבודה וחיפוש כדי למצוא ולהתחבר לנקודה של ההתקשרות והשייכות האישית. להפוך את זה מסתם 'רבי נחמן', ל'רבינו', לצדיק שלנו.

פתחתי ימי מוהרנ"ת, התעמקתי, נסחפתי באווירה של האהבה והיראה שר' נתן רחש לרבינו, ואז לאט לאט הרגשתי שאני מסוגלת להעביר מהאש הזאת גם לילדים שלי.

בשבילי ברסלב זה החיים, וחסידי ברסלב הוא פשוט אח, איזו אהבה הוא רוחש לכל ברסלב'ר באשר הוא.

אני נזכרת פעם שמישהו עשה לבעלי עוולה כואבת, ובעלי התבודד שעות, להצליח בעקשנות למצוא בו נקודה טובה.

אני שומעת אותך מספרת על שיעורים וחברותות, היו לכם שם בצרפת הרחוקה ספרים של רבינו?

הרב בזנסון השקיע הון בהפצה, הוא דאג לייבא אלינו את כל ספרי ברסלב בכמויות, בבית הפרטי שלנו ארון הספרים היה מלא בכל ספרי ברסלב, כולל שמות הצדיקים שהיה שגור על הלשון.

שכמובן הצטרפה לנסיעה. היא היתה בלחץ. חלק מהאווירה בציון, לא נעים לספר, היו הצעקות של הגויה שהחצר היתה שייכת אליה. היא קיבלה אותנו עצבנית כמו בכל הסיפורים, והבת שלה המשוגעת, הפריעה מאד להתפלל. הלב התפלץ מצער לראות את חילול הקודש, כי כשהגענו הגויה היתה באמצע הספוג'ה, ואת כל הלכלוך של הבית שלה היא גרפה לכיוון הציון, ב"ה שהיום המצב כבר שונה כל כך מאז.

שרנו בהתרגשות מי יתן לי אבר כיונה, והתנגנו לנו, וקראנו תוך כדי מנגינה 'אומן'! לפי קצב השיר. והיא ענתה לנו 'נו אומן, גרייב

נחתנו במוסקבה, והתמקמנו במלון מול הכיכר האדומה. בשבת זכור היינו מול סמל העמלק של אותו דור...

אוף דה צדיק'. ושוב אומן! והיא עונה 'נו אומן, גרייב אוף דה צדיק - לא אומן! רק הקבר של הצדיק !!! ככה כל הדרך. אחרי דרך ארוכה, ומתישה, הגענו לאומן, ב"ה אחרי ההסברים של בעלי שכבר היה שם הצלחנו למצוא את המקום. בזמנו, כשהוא נסע, הוא התארגן עם מצלמה, ורצה לתעד כל פינה באומן בשביל לעזור לכל הבאים אחריו, אבל תפסו אותו אז על חם, ואני לא זוכרת אם רק החרימו את המצלמה, או שממש הענישו את מי שהחזיק אותה ביד. מה שבטוח, שעם תמונות הוא לא חזר אז, והיינו צריכות להתמודד עם הסברים מעורפלים. אבל שמנו לב שהאוקראינים יודעים מצוין מי זה הצדיק רבי נחמן, כבר שנים קודם כשבעלי נסע הם הבינו טוב טוב על מי הוא מתכוון.

חצי שעה יקרה מפז זכינו להיות בציון! חצי שעה קצרצרה. בשבילה שילמנו הון עתק, ויצאנו, אימהות לילדים, לעשרה ימים של מסע מתיש. חצי שעה שהכילה ותמצתה בתוכה את כל הכיסופים והרצונות של קודם. הנשים שסביבי לא כל כך ידעו מה לעשות בה, חלקן רצו לעשות השתטחות וניסיתי להסביר להן מה ראוי ואיך ראוי לעשות את זה. יצאנו משם עם אמונה חזקה, שאת כל החבילות שלנו השארנו לטיפול אצל הרופא הגדול. בדקות שעמדנו שם, הופיעה מישהי מצרפת שהכרתי, כבר לא ראיתי אותה שנים, היא עמדה שם והצטרפה אלינו לתפילות.

כשחזרנו לצרפת היא פנתה אלי וסיפרה לי שהיא נשואה לגוי, ויש לה ילד בן ארבע, הרבי טלטל אותה מבפנים, פתאום היא רוצה לשנות, היא ביקשה עזרה איך עושים ברית מילה לילד גדול כמו הילד שלה. אני נפעמתי לראות את הכח של הצדיק שלוקח יהודי ברמה רוחנית כל כך נמוכה, ומעורר בו רצונות, ומרים אותם מהשאל תחתית בפשטות.

הריצו אותנו בחזרה למוסקבה - כעת חזרנו למוסקבה במטוס. מהרגע שהבענו את רצוננו להיות באומן היינו תחת מעקב צפוף וחזק של האינטוריסט. לא עוד תיירות תמימות אלא תיירות שצריכות השגחה תמידית. עלינו למטוס. צריך להבין שבאותה תקופה היתה חרדה גדולה ברוסיה.

זכינו. אכן! בז' אדר שנת תשמ"ח, נסענו שבע נשים מצרפת. נחתנו במוסקבה, והתמקמנו במלון מול הכיכר האדומה. בשבת זכור היינו מול סמל העמלק של אותו דור...

לפי התכנית היינו אמורות לקבל וויזה לקייב, ולאומן לגן סופיה. עברה שעה, ועוד שעה, ואנחנו נתקלות במריטת עצבים נוסח רוסיה. אין מענה... סוחבים אותנו, אין לנו פלאפון, אין לנו איך לתקשר עם הבעלים הרחוקים בצרפת, אני הקטנה אמורה לנהל את הקבוצה שתחת חסותי, ולתווך בין נשים היסטוריות ולחוצות, לאינטוריסט המאיים, והכל בשלוות הנפש ורוגע שאין לי...

במוסקבה קיבלנו אשרת נסיעה - ויזה לקייב. הם עכבו אותנו מאוד. הם פחדו שנראה את התנאים בהם האזרחים המסכנים שלהם חיים, ולכן עכבו אותנו בתחנת הרכבת עד הלילה, כדי שלא נראה את ההזנחה בדרך. כך נסענו לקייב רק בלילה. נסענו ברכבת לקייב, וגם שם סחבו אותנו. הנסיעה הייתה ממש מפחידה. נגשו אלינו בדרך אנשים ובקשו לקנות גרביונים... היינו בטוחים שזה איזה שם קוד למשהו מסוכן בשוק השחור, וממש נחרדנו, אך ברוך ה' דבר לא קרה, ובהמשך הבנו שהם באמת רצו לקנות גרביונים... שהיה בהם מחסור.

העניות שראינו הייתה ממש גדולה. רוסיה הייתה מדינה ענקית ואבינוית. בעת עצירת הרכבת, מקובל שיוורדים לקנות דברים. בצרפת באותו זמן מכרו בתחנות הרכבת קוקה קולה, צ'יפס ועוד דברים (כמובן לא כשרים...). ואילו ברוסיה של אותם ימים היו עומדות בתחנת הרכבת בבושקות זקנות ומוכרות תפוחי אדמה מבושלים, ואנשים היו יורדים, וקונים כל אחד - מחצית תפוח אדמה!!!!...

הגענו סוף סוף לקייב, ושם ביקשנו ויזה המשך - לאומן. הרי זה היעד שלנו! כל יום ירדתי לקבלה לשאול מה קורה, ושום דבר לא מתקדם. יומיים כאלו חלפו, ואז חטפתי אומץ, ירדתי לקבלה במלון והודעתי שאם לא מסדרים לנו וויזה מסודרת, ומאושרת, אנחנו לוקחות מונית, ומסתדרות לבד, בלי רשות. ההודעה הדרמטית שלי עשתה את שלה, ותוך כמה דקות היא הגיעה, אשת האינטוריסט, היסטורית, מה פתאום, ואיך ככה... וזה לא עובד... נשמנו כולנו עמוק, ואז הסברתי לה ברוע מדומה, שאין לנו זמן להמתין, יש לכולנו

ילדים בבית, אם היום אין וויזה נסדר לבד, כמו שכבר אמרנו, בצעדים נמרצים התחלתי להפעיל את הנשים סביב להתארגן ליציאה, הן נכנסו לפאניקה. אחת התחילה לבכות שהיא לא מצטרפת, ולהשאיר אותה לבד לא היה אפשרי.

בסוף ב"ה אשת האינטוריסט הודיעה שמחר בבוקר יש ויזה, הודעתי לה שאם 9:00 הוויזה לא מגיעה, היא לא מוצאת אותנו כאן. ב-8:00 בבוקר היא הופיעה, ולקחה אותי למשרדי האינטוריסט, שם הערימו בעיות על אומן, כי זה איזור צבאי סגור, בסוף אישרו לנו את הציון בלבד, בלי להסתובב בשום פינה אחרת בעיר.

סוף סוף בשעה טובה ומרגשת ארזנו חבילות וירדנו לרכב שיקח אותנו לעיר הגעגועים, מקום אליו יחלנו כל כך הרבה שנים, מקום המוכן מששת ימי בראשית לתיקון נשמתינו.

ההתרגשות שברה שיאים, נכנסנו לרכב מרוממות, מאושרות, וגם קצת מתוחות מההמשך, הכי מצחיק היה לראות את ההיא מהאינטוריסט

ניגון מיוחד משלי
| ר. לב

זֶה יִנְחֶמְנוּ

יְמֵי שְׂרָפָה וְאַבֶּל
יְדוּעִים מֵרֹאשׁ כֶּבֶד אֲלֵפִים,
וְלֹא שִׁבְעָה אֶלָּא תִשָּׁעַת
כּוֹאֵב צוֹרֵב כְּפָלִים.
כִּמָּה שְׁנֵתְכוֹנֵן אֶל הַמָּכָר
(כְּבִיסוֹת. כְּבִיסוֹת. כְּבִיסוֹת)
כְּפִינוּ טַעַם אֶפֶר וְעָפָר.
כִּי אֵיךְ נָשִׁיר?
וְצִרְתָּנוּ, צִרְתָּ רַבִּים.
אֵיךְ מַחְצִית הַנֶּחֱמָה?
אֵיכָה יִשְׁבָּה אִמָּה שְׁלֵמָה?

אֵב מֵרַחֵם
לֹא נִטְשָׁתָנוּ גַּם עַתָּה,
אוֹתָנוּ מְנַחֵם
בְּשִׁבְעָה דִּנְחָמָתָא.
נֶחֱמוּ, נֶחֱמוּ
אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ
בְּאוֹתָהּ הָאֶהֱבָה
עוֹלָם יִתְמָהוּ.
הַשְׁתַּקְקוֹת וְדִבּוּרִים,
וְדִבּוּק חֲבֵרִים.
שְׂמַחַת אִמָּת בְּרוּעָה נֶאֱמָן
יִחְזְקוּ נִפְשׁוֹתֵינוּ בְּכָל עֵת וְזָמָן.

אותה אבקש

מדור שו"ת

”שלום וברכה, אני באה מבית חסידי 'רגיל', ונישאתי ב"ה לחסיד ברסלב.
וכל הזמן אני שואלת את עצמי - מה זה אומר לי, כאשר, להיות חסידת ברסלב חוץ מלשלוח את בעלי לאומן בר"ה.
בבית הורי - היינו הולכות ל"טישים" של האדמו"ר שלנו, נכנסות אליו מפעם לפעם עם אבינו - לעצות וברכות, והיו בביתנו כל מיני מנהגים מיוחדים רק לחסידות שלנו.
ועכשיו - אני מרגישה כאילו הברסלב'יות שייכת רק לבעלי, ושואלת מה חלקי? תודה”.

תשובתו של הרה"ח ר' שלום מייקוף שליט"א:

לאמיתו של דבר, אין כמעט דבר מענייני רביז"ל שלא שייך לנשים; הן העצות למעשה, כמו עצות לתפילה בכוונה, והעצה הכללית של התבודדות, והן ההדרכות של רביז"ל כמו עניין 'אריכת אפיים' לסבול בסבלנות ובאמונה מה שעובר, והאמונה במעלת כל אחד וחופש הנקודות הטובות, ומאידך זכרון התכלית והריחוק מלהשתקע בהבלי העולם הזה, כל אלה שייכים לכולם בשווה.
ואם כי כהדרכה למעשה, כמעט כל נשות גדולי אנ"ש מעולם לא קבעו עצמם להתבודדות כעבודה קבועה, וקל וחומר לא לקום בחצות, ולא דיברו ביניהם בעבודת ה', וגם לא עם בעליהם, אבל זה משום שמעולם לא היתה בקרב הנשים דרישה ובקשה לעבודת ה', ותמיד היתה לנשים פשטות ותמימות, ועבדו את השי"ת באמונה ובתפילה לפי ידיעותיהם.
ואמנם בכל הדורות היו יחידות סגולה בקרב הנשים שעסקו בעבודת ה' יותר מאחרות, וכהיום זו נחלת רבים. וגם על זה שייכת השיחה של רביז"ל שהקב"ה מנהל את העולם באופן יפה יותר מדור לדור (שיהר"ן סי' שז), כי בדורינו ישנן רבות המבקשות קרבת אלוקים, וגם באופן כללי הנשים לומדות יותר בכל המקצועות והתחומים, ולמה יגרע החלק הרוחני? ולכן התירו גדולי ישראל לנשים ללמוד ספרי קודש מה שלא היה מעולם.
ועל כן, כאשר ישנן שמרגישות רצון פנימי להתקרב לה', וצמאון הנפש לרוחניות, בוודאי שיכולות לקיים עצות רביז"ל כל אחת כפי כוחה ודרגתה, מבלי 'להרוס אל ה' ' למעלה מכוחותיה, וכמובן לא על חשבון התפקיד העיקרי של 'בית יעקב' - שהוא להיות לעזר וסיוע לבני ביתם ברוחניות וגם בגשמיות, וגם זה אחד מלימודי רביז"ל, למצוא את הנקודה השייכת ללבו בעת הזאת, ולמצוא דרך להתקרב לה' גם במעשים גשמיים שנעשים לשם שמים, לעזור לבני הבית.
ואמנם, יש להדגיש דבר נוסף. השאלה 'במה אני מרגישה' שייכות לברסלב, לא תמיד מקורה בעבודת ה', ובדרישה לקרבת ה', ולפעמים זו הרגשה של 'חסרון זהות' גרידא, כשלא מרגישים שייכים לחברה מסוימת, בגלל חסרון סממנים חיצוניים. ועל זה יש לדעת שכל ההבטחות של רביז"ל נאמרות לאלו השומעים בקולו וגם לאלו שמסייעים להם, וגם כאשר אין 'הרגשה' - זוהי האמת! ועלינו לחזק את אמונתנו שהאשה מקבלת ממילא את כל מה שמקבל בעלה או בנה כאשר היא מסייעת בידם, וכדברי חז"ל על חלקן של הנשים לעולם הבא בזכות שמסייעות לבני ביתן בלימוד התורה, גם מבלי 'להרגיש' את השייכות הממשית, ומבלי להיות בחברת לימוד תורה, וכמו כן בעניין התקרבות לרביה"ק.

להשאר שאלות למדור זה אנא הקליטו הודעתכם בקו המערכת:
079.5682867 בשלוחה מספר 1 או שלחו פקס ל: 077.3180237

האמת? היה לי אכפת. לא על היכולת לצטט - זו מתנת שמיים מהשם ואני כל כך שמחה לגלות באמצעותה שיש רבינו בעולם- כאב לי ה'פששש', כי צריך להפיק אותו בסאונד הרבה יותר עוצמתי לכל אישה שיושבת כאן, או בבית ההחלמה!

למי שזוכה לצטט מתכון דגים לשבת! למי שיודעת בע"פ דיבורים של רצונות להיות יהודיה טובה! למי שמחזיקה מעמד עם הילדים שבבית ונותר בה קורטוב של שפיות לברוח דרך מנהרה סודית, כדי לחזור חזקה ושמחה! זה פשששש אמיתי!"

"אז אולי נחפש דיבור מהרבה שיחיה אותנו דווקא ברגעים הכבדים בחיים?" מבקשת מלכי.

"יש סיכוי?" תוהה קול שטוח מנייד בשולחן.

"ישנו בוודאי!" עונים קולות עמוקים מסדנה "רבינו נותן תקווה לכל המצבים בעולם. שגם לאשה עייפה..."

"...שחסר לה ברזל" משלים קול נוסף בדמות בת-שבע. "B12". "ומגנזיום" "ואבץ" מוסיפות אימהות בשעשוע.

"אדרבא תנו דיבור שיתן לנו כח." הן מבקשות.

כאב לי ה'פששש', כי צריך להפיק אותו בסאונד הרבה יותר עוצמתי לכל אישה שיושבת כאן, למי שזוכה לצטט מתכון דגים לשבת! למי שיודעת בע"פ דיבורים של רצונות להיות יהודיה טובה! זה פשששש אמיתי!"

"וגם לנו" מוסיפות כל שאר משתתפות הסדנה בכל מקומות מושבותן. "זה מעניין גם את פייגי ומירי וכל כיוצא בהן?" חוששת מלכי לשלום הקוראות צעירות הצאן.

דקת הערכה לאשה הזו!

"ברור!" עונה פייגי. "הלא אנחנו נשים עייפות בפוטנציאל, עלינו להתכונן לכך בע"ה. וחופף מזה, שגם היום אנחנו עייפות לפעמים..."

"יש לי משהו--- אבל, אפשר ציטוט?" מהססת מלכי לצוות ההיגוי והריכוך של המדור.

הקבינט מתלחשש, פוסק ש-ברור! ומזכיר לנשים עייפות שניתן לדלג בלחיצה על כוכבית.

"טוב", פוצחת מלכי. "אז הציטוט הקדוש הזה הוא כזה חידוש עצום... בעלי אמר לי אותו כשישבתי מתוסכלת-סוף-יום על הכסא במטבח וקוננתי מה לא הספקתי. אחרי גמר הקינה והאבל, הוא שאל אם אני מוכנה לעבור לשלב הנחמה. כשהתנערתי מעפר בתקווה, פתח לי שיחות הר"ן והראה בסימן רס"ד, איך הרב'ה מבקש ומזהיר לייקר אותנו, הנשים.

רבינו שם הזהיר לְכַבֵּד וְלִיָּקָר אֶת אִשְׁתּוֹ, כִּי אָמַר: הֲלֹא הַנָּשִׁים הֵם סוֹבְלִים צַעַר וְיִסּוּרִים גְּדוֹלִים מֵאִדּוֹ מֵאִדּוֹ מֵאִדּוֹ... כָּאֲשֶׁר יָדוּעַ לְכָל עַצֵּם מְכֻאָבִים וְצָרָם וְיִסּוּרֵיהֶם כְּכֶמֶת אֶפְנִים הַקָּשִׁים וְכִבְדִּים מֵאִדּוֹ מֵאִדּוֹ, עַל כֵּן רָאוּ לְיָחַם עֲלֵיהֶם וְלִיָּקָרָם וְלְכַבְּדָם"

"מה הקשר אלינו?" תמחה יהודית. "זה לא מיועד לבעלים בלבד?"

"זה החידוש העצום! באותו סוף-יום-מעון פתאום הבנתי שגם לנו יש כאן התחזקות מדהימה. תגידי", היא פונה ליהודית "את מאמינה שכל דיבור של רבינו מדבר לכל המדרגות ולכל המצבים שבעולם?"

"א...ככה אמרתן פעם בשמו..."

"אז זהו, שזה בדיוק! אמנם, לא תמיד אני מבינה איך ומה. אבל אם אני ניגשת עם אמונה פשוטה שבוודאי אם רבינו אמר, יש לדיבור הזה שייכות כלשהי אלי -

אז לפעמים זוכים באמת שתאיר איזו התחזקות ועצה. כמו שקרה לי על הכסא במטבח. מאז, אני מסתובבת בבית ואומרת לעצמי: מלכי, רביה"ק מזהיר אותך! לרחם על עצמך! לייקר אותך!... כי את! סובלת מילדיך כל מיני יסורים גדולים מאד!"

"סובלת?" למירי פחות נח עם המילה.

"כן. סובלת!" מתרווחת מלכי על כורסת ההגדרה. "לא בשביל להיות מסכנות הדור. לא בכדי לרחם על עצמינו בצורה מקטינה, אלא דווקא ההפך! בשביל לתת כבוד והערכה אמיתית לכל אותם רגעי אי נוחות קדושים באמהות..." "כשחסר לנו כח." "והילדים בודקים את הגבולות." "וסתם כך רבים..." "או משגעים אותנו לצאת בזריחה לטיול." "או לקום אז לתינוק." "יש מי שקיפול כביסה הוא סבל בשבילה." "או שעות אחה"צ עם הילדים קשות לה." "או שמציק לה הגב" "או כל כאב ואכמ"ל..."

____ (כאן יש מקום לפרט. אני מנחה את צוות ההיגוי. כאן תוכל הקוראת היקרה לבצע את התרגיל החודשי, בו תזהה את סבלה הפרטי, כי רבים אופניו מאד-מאד...)

"בואו ניתן דקת הערכה לאישה הזו..."

____ !!! (וזה המקום בו תוכל הקוראת הפעילה לתרגל לרגע את הרחמים המייקרים לעצמה...)

"זה... זה פשוט מהפכני!" מתפעמת רוחה של רחל-לאה. "תמיד כשמדברים על 'תכבדי את עצמך' אני מרגישה התנגדות פנימית. יש בי פחד מכל מיני דעות חיצוניות שמגיעות מהעולם הגויי, מההשקפות הזרות שמנסות להוציא את האשה היהודיה ממקומה הטבעי והנשי.

ופה - הפוך! אני מופתעת ומאושרת לשמוע סוף סוף את המילים ישר מתוך הקדושה... ואפשר לשים לב לסיבה שבזכותה הורה הרעבע לכבד; דווקא בגלל שהאישה היא א-י-ש-ה! שהיא מתייסרת מגידול הילדים! שהיא זוכה להעמיד דור!"

וואו. אומרות נשים ונערות שמנסות לעכל.

וואוו. מילל הדור הצעיר שבבית החלמה. וואאאא---

מארז-אזני-בית-יעקב-מפנק.

"אם רבינו הזהיר זאת, כנראה שיש קולות עמלקיים מבפנים שצורחים לנו את ההפך." מלכי נוטלת את קופסת אזני-ההמן הריקה, מבקשת למלא אותה בקולות פרשנדיים ווייזתיים. לא יעזו להחליש עוד את נשות ישראל היקרות. "בואו נמחה את זכרם מתחת השמיים!" "הנה", משליכה יהודית בבוז קול ראשון. "לא הספקת היום כלום... מה כבר עשית..."

"איזה יום דפוק... איזו אמא לא..." "מה יהיה הסוף איתך...". פוי, קישטא קול מחליש. "מה יהיה עם הילדים..."

קולות מוסיפים להצטוו אל קופסת אזני-ההמן. להימחות. להמחק. ימח שמם.

"ועכשיו", שמחה סבתא וקולה רך וטוב "עכשיו נכבד אותנו באזני-בית-יעקב. בקולות מייקרים ומעריכים..."

סבתא מרסל שולפת מארז קופסאות אישיות. מחלקת לכל אחת אריזת שי יוקרתית ומכבדת. משגרת גם לבית ההחלמה דרך המנהרה הסודית דלעיל, חבילות משמחות-לבב. "היום תיצור כל אחת לעצמה מארז מפנק. כזה, שיתן לה כח ברגעי קינה-על-כסא-בסוף-יום... הנה..."

היא שופכת אל מרכז השולחן פניני-משפטים. יהלומי-דיבורים שעושים טוב. פרליני-מעשים קטנים שמפנקים אמהות ונערות יהודיות. מיניאטורות-נקודות-טובות שתמצא כל אחת בעצמה.

"אישה היא דבר יקר ומכובד!" "גם אם יש מיליון כמוני בגינה, אני רוצה לייקר את עצמי באמת..." "איך אני יכולה לעשות לי טוב היום?"...

...וכאן--- שוב נשאיר מקום לקוראת הנלבבת לארוז לעצמה מארז-אזני-בית-יעקב-מפנק, כי אישי וקדוש הוא.

וכשאנחנו מרגישות מספיק מנוחמות, זה הזמן לחזור אל הבית ובידינו שלל. שוב נמלאות מנהרות סודיות בצעדי-אמהות. הפעם, הם רכים-רכים...

לב בשר | ב. הירש

משלימה עם עצמי

יש סוג אנשים שאני אוהבת. אנשים לעניין, שחושבים כמוני, שמבינים כמוני, שמדברים אותו דבר.

אנשים שהטעם שלהם זהה לשלי, שהאוכל שלהם מתבשל בסגנון שלי. שהלבוש שלהם בדיוק כמו שלי.

אנשים שדרך החינוך שלהם היא כמו דרכי, הולכים בתלם שלי, בדיוק באותו המתווה.

אנשים שאורח החיים שלהם 'העתק הדבק' לאורח חיי. בקיצור, הבנתן נכון, אני אוהבת את עצמי.

כמה כמוני יש? אחת ויחידה. אני.

ומה עם כל השאר? איך מיישרים קו, מוצאים את הטוב ומגלים נקודות טובות גם במי ששונה? שונה בקצת או בהרבה?

רבנו נותן לנו את העצה הנפלאה. בליקוטי מוהר"ן ל"ג: הכלל הוא שצריך לבקש שלום. שיהיה שלום בין ישראל ושיהיה שלום לכל אדם במידותיו.

איך משכינים שלום במידותינו?

כל אדם נברא ביסודו מארבע יסודות הבריה: אש, מים, רוח ועפר. לכל יסוד יש את התכונות הגשמיות שמושכות את האדם למידות הרעות ואת התכונות הרוחניות שמושכות את האדם למידות הטובות המצויות בכל יסוד.

עכשיו את עושה שלום עם עצמך. שלום עם היסודות שמנוגדות זה לזה. שלום עם התכונות הגשמיות שמורידות אותך יותר ויותר למטה. מעלה אותם למקומות הטובים שבהם. תשלימי עם עצמך, תראי בכל יסוד רע את הטוב שלו, תלמדי למנף אותו למקסימום הרוחני. תתחילי גם להשלים עם הזולת.

לראות בשוני של האחרות, בהרגלים שלהם, באורח החיים ובצורת החשיבה השונה שלהם, וכמובן כמובן לא התנהגות אסורה או מידות רעות, את הצדדים הראויים, היפים, המצוינים במעלה יתרה.

יתכן והיסוד האש יותר דומיננטי אצלך ואת מוצאת את עצמך הרבה יותר בפעולה ובאקטיביות. תשלימי עם יסוד העפר, העצל והאטי יותר, תראי בו צדדים טובים, ראויים יותר.

דוגמה: את זריזה, פעילה, מתקתקת, הכל אצלך זו מהר. הבת שלך פחות... היא איטית, גמלונית משהו, כבדה. אצלה הכל בעצלותיים. וצריך להספיק ולמהר ולגמור דברים, והיא בנחת שלה. מרגיזה אותך?

תראי את הצד השני. את עלולה גם להגיב מהר, ב'עצבים' אולי, בכעס, ובסוף עוד להתחרט על המילים שברחו בלי שליטה. והיא לעומתך תגיב יותר בכוונה ראש, יותר בחשיבה, ותהיה מסופקת מהתגובה שלה. משתלם? אה?

במקום לשנוא את הצדדים הגשמיים של היסודות, תתחילי לאהוב את הצדדים הרוחניים שלהם, וכך תשכיני שלום בעצמך.

ניתן כאן להתכוננות של היסודות להתבוננות והעמקה. מבוסס מ"אב בחכמה" ו"משערי קדושה".

יסוד העפר, תכונות רוחניות: ענווה, הכנעה לקבל מכל אחד. תכונות גשמיות: עצבות, עצלות, דכדוך, מוחין דקטנות, קמצנות, אינו שמח בחלקו.

יסוד המים, תכונות רוחניות: אהבת השם, תענוג על השם, עין טובה. תכונות גשמיות: אהבת התענוגים ותאוות העולם, חמדה, גזל, קנאה.

יסוד האש, תכונות רוחניות: יראת השם, גבורה, אומץ, נחישות לעבודת השם, יוגבה ליבו בדרכי השם. תכונות גשמיות: כעס, גאווה, השתלטנות, זלזול בשני.

יסוד הרוח, תכונות רוחניות: כוח הדיבור, כוח השבח והשירה להשם יתברך, תפילה בכוח. תכונות גשמיות: שיחה בטלה, חנופה, שקר, לשון הרע.

כשנעמק בתכונות של היסודות המנוגדים הללו, נחפש, נעמול ונמצא צדדים חיוביים בכך, נוכל להתקדם עוד ולהגיע ל'ראוי עוד שיתמחה על אהבה שבינינו'...

מניעות יהיו על זה. המשפט הזה נתן לי כוח להתגבר על כל המניעות שהיו לי. היו פעמים שהייתי לפני שבירה, אבל בזכות החיזוק הזה נשארתי חזקה. הייתה לי אמונה חזקה שאני אזכה להגיע לצדיק.

ברוך ה' הגיע יום הטיסה. המניעות נשברו, ואני בדרך... כל החברות מסביב אמרו לי שהמניעות נועדו להגביר את החשק, ואני הייתי בטוחה שאני הולכת להרגיש חוויה מיוחדת אחרי כל מה שעברתי. אבל הקב"ה חשב אחרת. עברתי 'ניתוח' אצל הצדיק, אבל בהרדמה מלאה... לא הרגשתי כלום. לא הייתה התעוררות ולא היו אורות. הרגשתי תיקון אחד גדול. היה שלב שאפילו ניסיתי 'לעורר' את הלב ולבכות, היה חשוב לי להרגיש את החיבור ואת ההתעוררות, אך זה לא עזר. היום אני יודעת שרבינו כותב על העניין הזה, שזה לא רצון ה', אז עוד לא ידעתי מכך. אחרי שחזרתי מאומן עברתי תקופה קצת מאתגרת בה התמודדתי עם ניסיון מסוים בחיי. בתחילה חשבתי שאולי ברסלב זה לא בשבילי וחוויתי הרבה בלבולים. אבל יחד עם זאת התחזקתי מאוד באמונה ובתפילה. התפללתי לה' שיוביל אותי לאמת שלי בעבודת ה'. כך צמחתי מתוך הניסיון. הבנתי שהכל מאת ה' יתברך, ושרבינו מוביל אותי לתיקון הניצח שלי. עברה תקופה, וטסתי שוב.

הפעם הזו הייתה בשבילי כמו חוויה מתקנת. הגעתי יותר בהכנעה. הבנתי, שכדי לקבל מהצדיק אני צריכה להתבטל. לא אני זו שיחפש וימצא את האמת, אלא ה' יוביל אותי אליה. לא אני זו שיעביר את הלב וירצה 'הרגש' בעבודת ה', אלא ה' יעורר לי את הלב. התחלתי להתפלל על זה. ביקשתי מה' שיוילד בי הכנעה לצדיק והתבטלות. שאאמין שאני מגיעה למתקן הנשמות, והוא יודע הכי טוב איך לתקן אותי. שאבין שאני כאן כדי להקשיב לעצות שלו ולקיים אותן. ברגע שהשכלתי להגיע בהכנעה, נולד בי רגש חזק של אהבה לצדיק. הבנתי שכאן זה המקום שלי, אני רוצה להיות מאנשי הצדיק, לכאן אני מרגישה שייכת ומחוברת.

ברוך ה', היום אני נשואה לחסיד ברסלב המקושר לרבינו בלב ונפש, תודה לה'.

לסיים, תרצי לומר משהו לקוראות היקרות?

אני רוצה לחזק את כל מי שמרגישה לפעמים שהלב שלה אטום וחתום, כמו שאני הרגשתי אז. שתדעי שזה רצון ה' ממך עכשיו, ככה הוא רוצה אותך. זה ניסיון מאוד קשה להרגיש לב יבש כשכולם מסביבך מתפרקים... אבל אם נזכור שרבינו אומר שלחשוב בתפילה על הרצון לבכות - זו גם מחשבה זרה, ונכון בפשיטות את מילות התפילה - נקיים את מה שה' רוצה ממנו באותה העת.

דבר שני, שנזכור תמיד לבוא עם הכנעה לצדיק. גם אם אני חושבת שאני צריכה ישועה רוחנית או גשמית עכשיו, רבינו יודע יותר טוב ממני מה אני צריכה כעת לתיקון נפשי. ועם ההכנעה וההתבטלות יבואו האהבה, המסירות והרצון לקיים את העצות של רבינו ולהיות מקושרת ומחוברת אליו בכל מצב, גם במצבים של חושך וניסיונות, כשנגמר האור ומתחילה ה'עבודת כפיים' הרוחנית שלנו.

אם נזכה להתפלל על כל זה - נחיה חיים טובים באמת! אשרינו!

ורבי נתן.

"כשתחזק את האדם בעבודת השם יתברך, הוא יאהב אותך." (ספר המידות, אהבה, ז').

אנשים אוהבים שמחזקים אותם, רוצים לשמוע דברי נחמה, וזה מעורר את האהבה.

וזה מה שרבונו מלמד אותנו, לחזק אחד את השני.

"גם צריכים המקורבים אל צדיק האמת, לחזק איש את רעהו, ולעורר זה את זה, לאהבת השם. וצריכים להזכיר איש לחברו את העצות הטובות, שיועידים ומבינים על ידי ההתקרבות אל צדיק האמת." (עצות המבוארות, התחזקות, ג').

כל מי שזכתה להתקרב לרבונו, מומלץ מאוד שתמשיך לחזק ולעורר עוד חברות מקורבות לאהבת השם וכו', ולהזכיר לחברותיה וכו' את כל העצות הטובות שקיבלה והבינה מרבנו. וכך נזכה למה שאמר רבנו: "רק אתם תחזיקו את עצמכם ביחד, אז תהיו אנשים כשרים, ולא כשרים בלבד, אלא אפילו צדיקים וטובים תהיו." (חיי מוהר"ן, רי"ח).

אהבה שאין לשער

כל העולם מחפש אהבה, שלום, אחדות. איפה אפשר למצוא את זה באמת?? כבר גילה לנו רבנו. "ענה ואמר: העולם ראוי שיתמחו עצמן על האהבה שבינו." (חיי מוהר"ן, רצ"ב).

ועוד מראה לנו רבנו את האמת על האהבה בעולם.

"גם אהבתם אינה כלום, היינו, האהבה שיש בין הרשעים וקלי עולם אינה כלום, כי אינה אהבה אמיתית. רק כל אחד מתכוון לטובת עצמו ולהנאת עצמו, והכל בשביל חנופה, וכל אחד מתקנא בחברו. אבל האהבה שיש בין הכשרים והיראים, בפרט האהבה שיש בין הצדיק ואנשיו, זאת האהבה אין לשער, והיא אהבה אמיתית... באמת לאמיתו..." (חיי מוהר"ן, תע"א).

האהבה שיש בין חסידי ברסלב, זוהי אהבה שאין לשער, אהבה של חיבור אמיתי לדעת של הצדיק ולתכלית.

לדבר עם הנקודה

ואם אין לי עם מי לדבר? ואין לי חברות ברסלביות מהסיפורים... אז מה? גם לזה יש לרבי נתן תשובה.

"ואם נדמה לך שאין לך עם מי לדבר, כבר הוכחתך הרבה בזה, שתסתכל רק על הטוב שיש בכל אחד, ואז יהיה לך תמיד עם מי לדבר דברי אמת, מנקודה שבלב." (עלים לתרופה, רמ"ט).

רבי נתן מלמד אותנו דרך מכתבו אל בנו להסתכל על הטוב שיש בכל אחד. למצוא את הנקודה הקדושה שבטוח נמצאת, וכך אפשר לדבר דיבורי אמת מלב אל לב...

וכך אומר רבנו הקדוש: "כי יש בכל אחד מישראל, דבר יקר, שהוא בחינת נקודה, מה שאין בחברו... ובחינה הזאת שיש בו יותר מחברו, הוא משפיע ומאיר ומעורר לב חברו, וחברו צריך לקבל התעוררות ובחינה הזאת ממנו." (ליקוטי מוהר"ן, ל"ד, ד').

בכל אחת יש דבר יקר, משהו מיוחד, נקודה ייחודית וחד פעמית שיש רק אצלה יותר מאחרות. וכל אחת צריכה לתת מהנקודה שלה, להשפיע, להאיר ולעורר את הלבבות הקרובים אליה. וכן כל אחת צריכה לקבל מסובביה את הנקודה המיוחדת והיקרה שלהם.

ואין אפשר לקבל את הנקודה היקרה הזו אחת מהשנייה?

על ידי הדיבור. לדבר אחת עם השנייה, וכך מקבלים התעוררות מהנקודה הקדושה של החברה, כפי שמורה לנו רבנו.

"צריך כל אדם לדבר עם חברו ביראת שמיים, כדי לקבל התעוררות בלבו מהנקודה שיש בחברו יותר ממנו." (ליקוטי מוהר"ן, ל"ד, ח').

ועוד כותב לנו רבי נתן: "תרגיל עצמך לדבר בכל יום עם אנשי שלומנו. ומן הסתם תשיחו ותדברו מעסק התכלית ומגדולת אדונו מורנו ורבנו ז"ל, ומגדולת תורתו ומעשיותיו ושיחותיו הנוראות וכו', שכל זה הוא גדולת הבורא

יתברך." (עלים לתרופה, תס"ט).

אז בואו נרגיל את עצמנו לחפש עם מי לדבר דיבורי אמת מהנקודה היקרה שיש לי ולה. עם חברות שמקורבות לרבונו הקדוש, ובוודאי, כשנדר, כבר יצאו לנו דיבורים טובים, מנחמים ומחזקים...

אבל, בסוגריים חשובים מאוד, נמשיך את דברי רבנו כתשובה לשאלה שעדיין לא נשאלה,

(ומה אם אף פעם אני לא מדברת עם חברות וגיסות ואחיות על נושאים רוחניים ועצות והתחזקות וכו', רק סתם, מה נשמע, ואיך הכביסה והילדים והקניות והעצבים והעומס וכו'. אז איך אני מקבלת מהנקודה של החברה?) אומר רבנו: "יש לפעמים שיכולים לקבל אור והתעוררות לעבודת השם יתברך, מהנקודה של חברו על ידי שיחת חולין שמדברים עמו." (ליקוטי מוהר"ן, ל"ד, ח').

כן, כן, שיחת חולין על דא ועל הא. והנקודה הקדושה יכולה כבר להאיר בי. איזה תובנה, התנוצצות או חיזוק גם מתוך דברי החולין כביכול. והעיקר שנכון את ליבנו לאבינו שבשמיים...

בואו נתפלל, שנוכה.

"ובכן, תזכני לדבר עם כלליות ישראל עם קדשך בתורה ועבודה ויראת שמיים, עד שאזכה לקבל הארה טובה והתעוררות להשם יתברך, מכל הנקודות הקדושות שיש בכל אחד ואחד מישראל, מה שאין בחברו. ונזכה שיהיה אהבה ושלום גדול בין כל ישראל עמך, וכל אחד ואחד ידבר עם חברו ביראת שמיים, עד שכולנו עמך בית ישראל נהיה נכללים זה בזה באהבה ואחוה ורעות, וכל אחד יקבל מחברו התעוררות להשם יתברך, מנקודה הקדושה שיש בחברו יותר ממנו. ונקבל זה מזה ונעורר זה את זה לעבודתך ולתורתך, באמת לאמיתו."

(ליקוטי תפילות, ל"ד).

משפיע, מאיר ומעורר

כשראיתי את המילים הקדושות האלו של רבנו לא יכולתי שלא לכתוב ולצייר אותם מילה במילה, (אפילו שזה קצת ארוך). אז בואו נשים אותם על לוח ליבנו, נחקוק ונזכור אותם.

"כי יש בכל אחד מישראל" - בכולם. "דבר יקר", שזה כמו יהלום יקר ערך.

"שהוא בחינת נקודה, מה שאין בחברו". המילים והציור ליד מאוירים עם הרבה נקודות צבעוניות שמרמזות על הטוב היקר שקיים בכל אחד. אצל כל אחד בצבע וגוון שונה.

"ובחינה הזאת שיש בו יותר מחברו" - המילים צבועות בצבע ורוד של הלב הגדול יותר, ש"הוא משפיע ומאיר ומעורר לב חברו". המילה **"משפיע"** נשפכת כמו מים נובעים ללב חברו, והנקודה מאירה את ליבו באור יקרות, ומעוררת אותו באיורים כמו שעון מעורר שמתעורר.

ולסיום: **"וחברו צריך לקבל".** האותיות של המילה **"לקבל"** פתוחות מלמעלה, והנקודה הורודה - שהיא יותר ממנו - מתיישבת בפנים. כי צריך לדעת גם לקבל **"התעוררות ממנו"**. מכל אחד אפשר ללמוד ולקבל התעוררות, התחזקות, הארה והשפעה מהנקודה הטובה שהיא יותר ממני.

שנוכה לקבל ולתת,

ולזכות על ידי זה לנחמה ואהבה אמיתית.

אני מתיישבת על הספה לידם, מניחה לעפעפי להישמט את אט.
קול חבטה מקפיץ את כולי. מעמיד אותי באחת על רגלי.
הסלון ריק. קולות חשודים נשמעים מכיוון חדר הילדים.
פוסעת לשם במהירות, צווחה נמלטת ממני.
"מה זה???"

שירת המשחקים הכבדה הפוכה על הרצפה. שוחה בתוך ים של חלקי פאזל
קטנים, קליקסים, לגו, קפלות ומה לא.
מן הצד ארון הבגדים פוער את פיו, פולט מתוכו ערימות- ערימות של בגדים.
אלו שאני דואגת לקפל בקפידה, ולהניח אותם כמו במסדר.
וילדה אחת, בת שנתיים, מרוקנת בקבוק מים של ליטר וחצי על הרצפה
המלאה. מרטיבה בליל בלתי מזוהה של ביגוד וחלקי משחק.
"מה זה???"

אני קוראת שוב, מנסה לא לאבד שליטה.
מזהה כמה ראשים מציצים מתחת השמיכה ומתוך הארון.
מזהה אישונים מרצדים בפחד.
'בטח! עכשיו הם פוחדים!' מחשבה כעוסה משתלטת עלי. 'איפה הם היו עד
עכשיו??'

אז מה אם נחתי כמה דקות. זה מה שמגיע ל??
אין להם לב??? איפה הכיבוד הורים שלהם?? אי אפשר לסמוך עליהם קצת?
איך אני מסדרת עכשיו הכל?
הלב שלי הולם כמו תוף אפריקני. הראש מסתובב לי כמו החדר ההפוך
שמולי.

אני כמעט מתחילה לצעוק על יוסי, ה'גדול' בן השמונה, ועל פייגי בת השבע.
לומר כמה אי אפשר לסמוך עליהם. ואיזו מין התנהגות זו. איך הם מסוגלים
לייצר בלאגן כזה, כשהם יודעים כמה חשוב לי הסדר והניקיון.
מרגישה איך כדוריות אדומות טסות לי בדם, עולות כמעט לראש.
ברגע האחרון שיני ננעצות בשפה בחוזקה.
בולמות מילים כעוסות.
אצבעות נקמצות לי.

מקפלות בתוכן האשמה חריפה.
אני מפנה גב. חוזרת לסלון. נעמדת מול נוף עוצר נשימה.
וככה, עם נשימה עצורה, שולחת מילים מתחננות: "אבא, בבקשה. תעזור
לי לא לכעוס עליהם. לזכור שהם רק ילדים, אפילו ציפיתי מהם לקצת
יותר בגרות."
חוזרת לחדר, לשפנים המפוחדים שיצאו בינתיים מן המחבוא.

"בואו, נסדר ביחד."
הם בוהים בי. בהלם, אולי? יודעים כמה אמא אוהבת שהכל מסודר ומאורגן.
לא מאמינים לתגובה הרגועה שלי.
בשעתיים הבאות אנחנו מפנים יחד ערימות של משחקים, מנסים גלגלות את
הרצפה.
ממיניים לקופסאות. מרימים את השידה הכבדה.
מקפלים חזרה ערימות בגדים של ארון שלם.
משליכים את הרטובים מביניהם לכביסה.
גורפים מים.

כשהם כבר במיטות, מקולחים ומפוג'מים, הם מבקשים סליחה. מעצמם. בלי
מילה אחת מצדי. פלא ממש...
מלאך השינה אוסף אותם אליו, מותיר אותי לבד על הספה.
אני נושמת עמוק. מותשת, ויחד עם זאת מרגישה סיפוק אדיר.
שתי דפיקות בדלת מבשרות לי שבעלי חזר מה'כולל'.
"ערב טוב", הצעדים שלו קלילים. רוקדים כמעט. "מה נשמע?" חיוך ממלא
לו את הקול.

"ברוך השם", הטון שלי מתפלא. שמחה זו - מה עושה? מדי ערב הוא חוזר
שפוף מעט, מנסה למרוח על פנין חיוך. מדווח על עוד שיחה מהבנק. על עוד
מינוס מצטבר.
"לא תאמיני איזה סכום נכנס לחשבון". הוא נוקב בחמש ספרות.
"מה???" אני המומה. "מאיפה???"

"המערכת האוטומטית מעדכנת שמ'ביטוח לאומי'".
"מביטוח לאומי?!" אני נזכרת בתלושים העלובים שלי, שאספתי בעמל
ממילוי מקום אחד למשנהו.
"איך יכול להיות? המשכורת בחודשים האחרונים שעבדתי הגיעה בקושי
לאלף חמש מאות שקל. ובחודשיים שלפני הולדתו של מוישי לא עבדתי
בכלל!?"
"נכון. זה נס".

זה נס. אין ספק. בפעם הקודמת, עם עבודה מסודרת ותלוש גבוה בהרבה, לא
הגעתי לכאלו דמי לידה.
"אולי זו טעות?" חשש מתגנב לי לקול, וללב. "אני לא הייטקסטית או מה.
זאת טעות. בטוח". מנענעת ראש נחרץ.
"זו לא". בעלי נחרץ עוד יותר. "אין טעות מלפניו. ואם הקב"ה החליט
שהפקיד שם יקיש עוד אפס במקלדת, או יטעה בחישוב - זאת לא טעות. זה
רק הוא". אצבע מונפת לתקרה. למי שמעליה.

טאטע.
זאת לא טעות. זה אתה.
אני לוחשת לעבר שמים של שקיעה.
זה אתה שלא עוזב אותנו. ששומע את התפילות שלי. שרואה את הנרות.

יום למחרת האוטובוס למירון פותח דלתות לקראתינו. מוביל אותנו יחד עם
הילדים להודות על הנס.
אחרי 'מזמור לתודה' נרגש ו'תיקון הכללי' משתפך, אני לוקחת לידי את ידי
נפשי, 'ליקוטי תפילות'.
עוצמת עיניים. נותנת לאצבעותי לפתוח. להוליך אותי לתפילה שהכי נכונה
שבילי כעת.
"ריבונו של עולם, טוב ומטיב לכל". המילים הקדושות נפתחות מולי.

אזכה לדעת ולהאמין...
שבשעה זו רוצים להשפיע לי עשירות
גדול, והיצר הרע רוצה לקלקל...
באחת אני נזכרת בצהרי האתמול.
בחדר ההפוך, כמו שלא היה מעולם.

מתחילה לומר, להתחבר. שורה ועוד שורה, ותדהמה אוחזת בי.
"...ולשבר מידת הכעס..."
ובכל עת שירצה היצר להסית אותי לכעס חס ושלום,
אזכה לדעת ולהאמין...
שבשעה זו רוצים להשפיע לי עשירות גדול,
והיצר הרע רוצה לקלקל...
באחת אני נזכרת בצהרי האתמול.
בחדר ההפוך, כמו שלא היה מעולם.
בילדים שמביטים בי באלם.
במילים החריפות שעומדות לי על קצה הלשון.
בכעס שבחסדי שמים הצלחתי לכבוש.
ופתאום, כמו חלון נפתח מולי, בהיר וחד. ואני מבינה.
זה היה רק ניסיון.
רצו לבחון אותי משמים, כמו שרבינו הקדוש אומר. כמו שרבי נתן כותב
בתפילתו.
אני ממשיכה בתפילה, דמעות מסמאות את עיני.
מודות לאב הרחמן, שומע תפילת כל פה.
מודות על ההשגחה המופלאה, על המילים המדויקות מ'ליקוטי תפילות'.
על ההצצה הנדירה הזו, שזכיתי לראות עין בעין את דיבורו של הרב'ה
מתקיים בי.

אור הנעלם | חידה - ש. פרידמן

עיתים מוגבלת
עיתים נצחית
עיתים בכח
עיתים בפועל
עיתים סמויה
עיתים גלויה
אבל תמיד קיימת

תשובה לחידה של חודש תמוז - בכי מתוך שמחה - התקווה

הזוכה לחודש תמוז:
משפחת ביטון
הודעה נשלחה לזוכה

שמנה לב! אם זכיתם באחד מהחודשים ולא הגיע
אליכם השי - תוכלו לפנות למערכת לפי מספר
הטלפון שלהלן

בין הפותרות נכונה, יוגרל כרטיס שי.
פתרונות ניתן להשאיר בקו המערכת:
079-5682867 בשלוחה מספר 1
או לשלוח פקס ל: 077-3180237
עד כ"ח באב תשפ"ו
רק פתרונות שיוקלטו/ישלחו עם שם
ושלפון יוכלו להכנס להגרלה.

שימו לב! רק תשובות שיוקלטו בקול
ברור עם שם ושלפון - או בפקס קריא -
יוכלו לזכות!

מכתיים אותו, יבש. לוקחת איתי סידור עם תהילים, ו- ליקוטי מוהר"ן. כמעט
חדש, מודפס בברסלב. אבל מלא ישן, מלא לב של אבא.

מבט נוסף, ויצאת. "סימא? טוב שחיכית לי בחוץ", אני מתחילה לצעוד. לא
מתלבטת, הכיוון ברור לי. בית החיים החדש. מן הסתם הספיקו יהודים טובים
לעשות חסד של אמת, לפני שעזבו את ביתם. שם טמונה התקווה שלי לדעת,
לאמת את הרגשתי.

צועדת בין שבילים, נוהרת לא לדרוך. סבתא חניקא הצדיקה. היודעת את מה
קרה לנו? אין אני באה היום להזמין לחופתי...

אהה. כן. לצד סבא זאנוויל וסבתא חניקא, תלולית חדשה. טרייה עד מחנק. ועוד
אחת.

הלב לא עובד עכשיו, הוא מושבת. זה רק המח שמצווה, אומר, מוביל. התכופפי,
הסתכלי היטב. רשמי בזכרוןך. זה חשוב. זעקת הלב? תחכה לפעם אחרת, פנויה
יותר.

שלט קטן, שמישהו תקע בחופזת בריחה. כתב במהירות, אך ברור, שלא נטעה.
פ' הרה"ח ר' גדליה ב'ר זאנוויל חניקעס, בראסלבער. ת.נ.צ.ב.ה.
והשלט שלידי. עקום, מתנדנד.

פ' הבחור היקר ר' זאנוויל ב'ר גדליה חניקעס. ת.נ.צ.ב.ה.
שחור על גבי לבן. ברור כשמש בצהריים, ללא כל מקום לטעות. תודות לך, מי
שרשם וטמן ומיהר ללכת.

מסתובבת, מפנה גב. זה הלב, הוא לא מסוגל יותר. מסתחררת, שמיים נוטים
פתאום הצידה. הרים, גבעות, ועצים. מתערבלים, הופכים לעיסה אחת דביקה.
מתנדנדת. אחחח.

אני ממצמצת, השמש מפריעה לי בעיניים. התעלפתי? אהה, אני כאן. סימא
תפסה בי? טוב שלא קיבלתי מכה בראש. אי, ברקים פועמים לי שם בין הצלעות,
שולחים לי זרמי כאב אל כל הגוף. אל המח, אל הידיים. אל הצוואר.

אני נושמת עמוק. אלוקים אדירים. אני לא יכולה לקום מכאן. אתה לא באמת
דורש ממני להמשיך, לעמוד, ללכת, לחיות. זה לא יכול להיות. גוש קור עבה זוחל
מהלוע, יורד בגרון. מקפיא לי את הלב. אני אשב כאן, בין רגבי בוץ. לא אקום
לעולם. אני לא מסוגלת. למה שונה חלקי, אבא שבשמים?

למה לקחת רק את אבא, ואת זאנוויל התאום האהוב, הצדיק?

טיפת מים חמימה, גדולה, מלטפת לי את לחי שמאל, שוטפת מעט מהבוץ.
סוחבת אחריה עוד חברות, יוצרת התחלה של שלולית על האדמה הלחה גם כך.
דיבורים, מילים ורותחות. ראשוניות. נשלחות מלב מדמם, שסוע, אל על. אי שם
הן מוצאות את הדרך, ויש מי שמקשיב. ומבין, ויודע, ומנחם...

"אם הפלת אותי אל תוך הבור העמוק הזה, ודאי יש דרך החוצה". כך אני לוחשת.
"אז תראה לי את הדרך, תן לי יד, תמשוך אותי החוצה, תעזור לי לקום, כי אני לא
יכולה לבד". הנה אתן, מילים של תקווה, של תקומה. מאיפה הגעתן?

כמה טוב שלימדת אותי אבא, את עצת העצות, את השפה הפשוטה בכל מצב.
מה הייתי עושה בלי זה?

קמה, בינתיים. מנערת את הקפלים. מסדרת צווארון בחולשה. ונוכרת, לדבר גם
אל אבא הצדיק, הקדוש שטמון פה.

"אבא, עוד אחזור, ואשתדל תמיד לעשות לך נחת רוח, הלוואי
שאמשיך בדרכך, שאזכה להתקשר ולהתחבר למה שהתקשרת
אתה, ואזכה לסייעתא דשמיא בדרך הארוכה, שאתה כבר סיימת.

כמה דיברת על היום הזה, "עוד נשכב עם הרגלים אל הדלת"...
ממש ותשחק ליום אחרון. לך טוב עכשיו, אתה בהיכלן של
צדיקים, רק אנו נשארו עם הכאב... תלווה אותנו עם
תפילותיך, בבקשה אבא".

והולכת, בצעד ראשון וכושל, אל הבלתי ידוע.

הלילה היה שחור, חיפשתי כוכבים, כולם נעלמו מעיני.

בסביבה הקרובה לא היה מנין, התחלתי להתרחק, להגיע לשכונה אחרת, כשפתאום שמעתי צעקה נוראית: "אווווווווווו".

רצתי לכיוון בית הכנסת שממנו נשמעו הזעקות, הבנתי שמישהו זקוק לעזרתי הדחופה, ורציתי לעזור לו.

מינה מחייכת עם עיניים חכמות, מבינה כבר לבד את ההמשך.

"זה היה תיקון חצות בבית הכנסת של חסידי ברסלב. אך נכנסתי - וכבר הרגשתי איך נהיה לי טוב על הלב.

בהתחלה לא מצאתי את מקומי ביניהם, אך משהו צדיק בשם נתן מאיר, האיר לי את הדרך, ישב איתי שעות שלימות והסביר לי מהי התבודדות, גילה לי איך השם אוהב אותי, אילו נקודות טובות יש בי, ופשוט התחיל ללמוד איתי בליקוטי מוהר"ן."

"נו, והצלחת להתחבר מיד? אומרים שהוא ספר מאוד עמוק בשביל מתחילים." נחומי מחייך את אחד החיוכים שלו, עיניו אורות. "סיכמנו שאני הגאווה של אבא, לא?"

נתן מאיר דאג להזכיר לי את זה כל הזמן, ומצאתי את עצמי מתחייב איתו. הנשמה שלי חיפשה את האור הזה, את האמת הזו, והגיעה אליה.

נחומי הוא באמת משהו מיוחד.

"אז מה, הגעת לשם כל יום?" מעניין איך הוא נתפס חזק כל כך בשק של רבינו. "בטח, מה השאלה. כל יום בחצות הלילה התגנבתי מהשיבה, הלכתי לשם ונשארתי עד הבוקר."

"רגע, נחומי אבל מה עם הבחור ההוא? הישיבה תפסה אותו?" היא שואלת בחשש.

הוא צוחק, עיניו מתלכסנות. היא תמיד הייתה זו ששאלה מה הסוף של הסיפור, והאם זה סיפור אמיתי ואם הוא היה יהודי...

"הישיבה תפסה אותו מינה, ונתן מאיר עזר להם בזה.

כשהאמת התגלתה כבר הייתי שרוף בישיבה, לא רציתי לחזור לשם לעולם, הבחורים כמונן התנצלו, אבל הרגשתי שזה לא זה.

נתן מאיר עזר לי, בהסכמת אבא, להירשם לישיבה ברסלבאית חזקה, התחלתי ללמוד שם שבוע שעבר, ואני פשוט מתחייב, יושב ולומד, מתבודד בחיות, ומרגיש איך אני חייב לרבינו את החיים שלי כפשוטו."

"עכשיו נשאר לך רק להשמיד ראיות מהבית", ואיזה מצחיק זה להיזכר למה בכלל היא רצתה לדבר איתו.

ואיך הוא נראה חוסיד אמיתי עם כובע הקטיפה, והחליפה. תמיד הוא אהב את זה, עכשיו יש לו תירוץ.

"רגע מינה, איך שכחתי, עדיין לא סיפרת לי למה את הגעת לפה". הוא המום מזה ששכח, הדיבור סחף אותו רחוק כל כך.

"אני? הגעת לספר לי?" היא מצביעה לשמיים הכחולים "איך אני דואגת לאח שלי, ולהודות לו שזיכה אותך להתקרב לאור האורות."

הוא קם מהספסל, פורש ידיו לצדדים, פאות קצרצרות ומסולסלות מתבדרות לו ברוח הקלילה.

רק מילה אחת, טאטע.

אשרינו.

פער:

והנה מגיע השלב הקשה ביותר.

האולם חשוך, אורות צבעוניים מטיילים על הבמה, מסנוורות את הבנות שיושבות על הפרצ'ס, המנהלת מגיעה לשלב התודות.

"רציתי להודות במיוחד למאמנת המסורה ביותר, שעשתה מלאכתה נאמנה, ואימנה את הבנות במקצועיות שכזו..." פערי בורחת בלאט לצד, מינה מחכה לה שם בזרועות פתוחות. "וואו, איזה יופי שבאת מינה ועוד עם כל הילדים, איך את משמחת אותי..." ומצילה אותי ממש.

הילדים מלהגים בחדווה מושיטים לי מתנות שהכינו לי, נחי נהנה איתם ביחד, משחק עם דודי, מינה לא מורידה מהם מבט.

"זה ממני, מגיע לך פער, את עמוק בתוך הלב שלי". הן מתחבקות, לא מצליחות להשחיל עוד מילה, ומחזמר הפתיחה עולה.

היא עומדת במקומה למטה מהבמה, מסמנת לבנות להתקרב, שורה שלוש מצמצמת מרחק. מצוין.

היא מתיישבת, לחץ מבעבע בגופה, שלא יטעו, שלא יביכו, מתבודדת תוך כדי, נושאת תפילה קצרה.

"לעשות רצון, רצוןך אלוקי, רצוןך אלוקי חפצתי"

המנגינה הקצבית עוברת למחרוזת רגש, הבנות מדהימות, מדייקות בתנועות, מתחברות למשמעות.

היא מוצאת את עצמה דומעת יחד עם השיר, מרגישה בחוש איך הרצון החזק שלה הוא לעשות רצון השם בלבד, ולא שום דבר אחר.

והנה מגיע החלק שהיא כל כך אוהבת, הבנות מחליפות לשלוש ספירות איטיות, וזה פשוט מדהים.

"איי איי והאר עינינו בתורתך ודבק ליבנו במצוותיך", היא שרה בדבקות, קולטת פתאום שגם הפלאפון שלה רוטט.

זה אבא, והיא חייבת לצאת מהאולם בשביל לדבר איתו.

"המנהלת?" היא מתנדנדת בעיניים עצומות, פותחת עינים בוכיות.

"אה, פערי" היא מופתעת מהדמות שהפריעה לה.

"יש לי שיחה חשובה, אני יוצאת לדקה ממש"

היא רצה במעלה המדרגות, עונה לו תוך כדי. "כן טאטי".

"מינה בשורה משמחת ממש". הוא לואט התרגשות תהומית לפומית הטלפון. הרופאים נתנו לפני שעה אישור שמאמי יכולה להעדר מבית החולים לארבעה ימים, והם מאפשרים לה לטוס."

היא מלכסנת מבט לבמה, הכל בשליטה.

"איזה יופי, אז מתי טסים?"

"עכשיו פער, יש לנו כרטיסים לטיסה שממריאה עוד חמש שעות, ואני חייב שתבואי לארוז את הדברים ההכרחיים".

גוש לחץ חונק אותי בגרון.

"אבל טאטי, אני באמצע המסיבה פה, והן חייבות אותי, מה אעשה?" היא חסרת אונים.

"תקשיבי, זון ההחלטה שלך מינה, אם זה מאוד חשוב לך, אז אולי תשארי..." המורה ווידער באה לחפש אותי, מסמנת לי שצריכים אותי דחוף.

"טוב טאטי אני אחזור אליך".

להתראות.

היא רצה מסדרת את הווליום הצורמני, מסדירה את נשימתה.

אימא'לה, מה אני עושה? מצד אחד אני כל כך כוספת להגיע לאומן, ו... מצד שני אחרי שהתכוננתי כל כך הרבה למסיבה אני לא יכולה לוותר עליה... פשוט לא מסוגלת.

המחרוזת מגיעה לשיר האחרון.

"והיו עיני וליבי, ליבי שם ליבי שם כל הימים" כשהיא שומעת את השיר התמונה של הציון עולה לה מול העיניים, היא מתחילה לבכות בשקט, המלחמה קורעת.

זו הזדמנות נדירה, והרב'ה הזמין אותי באופן אישי, איך אפשר לסרב?

אבל... מה יהיה עם המסיבה? הרי אין מישהי חוץ ממני שתעשה את זה.

הבנות יורדות מהבמה, היא ממשיכה לבהות בבמה הריקה.

היא מנסה להזכיר לעצמה את כל מה שהרב'ה אומר על אומן, על תיקון העולם, וזה שובר לגלות את המציאות העגומה.

המסיבה יותר מעניינת אותה.

איך מאמי תמיד אומרת? ברסלב לא עובר בירושה.

מינה צצה לה פתאום, כפטרייה לאחר הגשם, שומעת את ההתלבטות.

ופתאום מינה היא היא התומכת, והיא כל כך מבינה לליבה, ושותפה להתלבטות.

"אז מה החלטת, פער?" מינה שואלת לאחר רבע שעה של שיחת חיזוק.

"החלטתי שהרב'ה קרא לי, ו... אני אזכיר אותך הרבה בציון" חיוך רגוע מרפרף על פניה.

כי כן, גם אם היצר בלבד אותה, עיניה וליבה שם.

כל הימים.

המשך יבוא בעז"ה

אופן לחקור:

"... יש בכל אחד מִיִּשְׂרָאֵל דָּבָר יָקָר שֶׁהִיא בְּחִינַת נִקְדָּה טוֹבָה מֵה שֶׁאֵין בְּחֵבֶר, עַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְקַבֵּל מִחֵבֶר מִנְקֻדָּתוֹ הַטּוֹבָה עַל־יְדֵי שִׁדְּבָרוֹ זֶה עִם זֶה בִּירָאֵת שָׁמַיִם. וְגַם לַפְעָמִים יְכוּלִין לְקַבֵּל הַנִּקְדָּה טוֹבָה מִחֵבֶר עַל־יְדֵי לְבוּשִׁין, דְּהֵינּוּ עַל־יְדֵי שִׁיחַת חָלִין שְׂמִדְּבָר עֲמוֹ. כִּי לַפְעָמִים יְכוּלִין לְקַבֵּל רְמִזִּים וְהַתְעוּרוֹת לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מִחֵבֶר עַל־יְדֵי שִׁיחַת חָלִין, כִּי לַפְעָמִים... וְהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת בְּדַבּוּרִים אֵלּוּ, וְהוּא מְקַבֵּל מִמֶּנָּה לְהַתְעוּר לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ. אֲבָל הָעֶקֶר שֶׁיִּרְאֶה לְדַבֵּר בְּכָל פֶּעַם עִם חֵבֶר בִּירָאֵת שָׁמַיִם כְּדִי לְקַבֵּל זֶה מִזֶּה מִנְקֻדָּתוֹ הַטּוֹבָה, וְעַל־יְדֵי זֶה יִתְבַּטֵּל מִמֶּנּוּ עָרְלַת לְבוֹ שֶׁהֵם כָּל הַתְּאֻוֹת, שֶׁהֵם אֲהָבוֹת רָעוֹת, שֶׁהֵם חֲרַפַּת לֵב שֶׁהֵם שׁוֹבְרִים לְבוֹ שֶׁל אָדָם, וְיִזְכֶּה לְאַהֲבָה קְדוּשָׁה: (ליקוטי עצות, תוכחה, ה')

אופן ההכנה:

ואם כבר
תשעה קבין
מה נאמר
רק מילין סתמין??
על כן מורה לנו רבינו
מה צריך
כשנדבר עם חברינו
לנו הוא מדגיש
איך? ביראת שמים!
כי בשיחה כזו
יקבלו השנים
כל אחד מחברו
הנקודה הטובה
מה שאין בעצמו
ואז יתבטל ממילא
הערלה מליבו
אך לא זאת בלבד
אלא יש פה גם חידוש
טמון כאן רובד נוסף
שבשיחת חולין פשוט
לפעמים יכולה
להתלבש בדבורים
הנקודה הטובה
גם במלמולים פשוטים
וכן, גם על ידי
שיחת חולין כזו
יוכל להרמז ולהתעורר
לה' יתברך, לבוראו
אך מה שכן,
כדאי ורצוי מאוד

להשתדל שאכן
ירבה עוד ועוד
לדבר עם חברו תמיד
ביראת שמים
ולואי בכך נתמיד
כך שגרויח כפליים
נתחזק ונחזק
בשיחת חברים
ובכל פעם נדבק
באהבת אחים
אשרינו!!!

רכיבים:

דרור, חופשה
בין הזמנים
מפגשי משפחה
ימים חדשים

אור ואוירה
שינוי, התחדשות
טיול וחגיגה
וכולנו בהתלהבות

דיבורים על דא ועל הא
נייעס, חדשות
טרוף וחוסר נשימה
סיוורים וקניות

טעמיה של הוד:

וכמה מתוק לחשוב על כך
שאני יכולה להרים את חברתי גם ממרחק
אני לא חייבת להיות לצידה
בכדי להשפיע עליה, לרומם אותה ולתת לה צידה
כפי שרבינו מבאר:
"כְּשֶׁמִתְחַזֵּק וּמְשִׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת וְכו' וְכָל פֶּעַם עוֹלָה
לְמַדְרָגָה הַשְּׁנִיָּה הַגְּבוּהָה יוֹתֵר לִפִּי בְּחִינָתוֹ, בְּזֶה עוֹשֶׂה
טוֹבָה גַּם לְחֵבֶר שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּאֻמָּתָה הַמַּדְרָגָה שֶׁהוּא
נִכְסֵס בָּהּ עֵתָה, כִּי חֵבֶר יוֹצֵא מִמֶּנָּה וְעוֹלָה לְמַדְרָגָה יוֹתֵר
עֲלִיוֹנָה. כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְשִׁנֵּי בְּנֵי אָדָם שֶׁיַּעֲמִדוּ בַּמַּדְרָגָה
אֶחָת וְזֶה בְּחִינַת הָרָמָה (שְׁקוּרִין הֵיבִין), מֵה שֶׁאֶחָד מֵרִים
וּמַגְבִּיהַ אֶת חֵבֶר" (משיבת נפש, ט')

נְתִי הַצַּדִּיק מֵתְחִיל לְדַבֵּר,
הוא מְסַפֵּר לֵה' הַכֹּל, כְּמוֹ לַחֲבֵר.
עַל הָרַבָּה בְּחִידָר שֶׁמְסַפֵּר סִפּוּרִים,
וְעַל הַגָּנָה בְּשִׁכּוּנָהּ, וְהַמְתַּקְנִים הַחֲדָשִׁים.
עַל הַבְּרִיאוֹת, הַמְשַׁפְּחָה וְהַחֲבָרִים הוּא מוֹדֶה,
וְעַל מַעֲשִׂים לֹא טוֹבִים הוּא מֵתַחַרֵּט וּמִתְוֹדֶה.
עַל הַצִּלְחָה בַּתּוֹרָה נְתִי מֵתַפְּלֵל,
הוּא מְבַקֵּשׁ גַּם יְשׁוּעוֹת לְכָלל יִשְׂרָאֵל.
מִלְּבוֹ הַטְּהוֹר הוּא מוֹסִיף בְּקֶשֶׁה קִטְנָה,
שֶׁכֹּלִם יִזְכּוּ לְהַגִּיעַ לְאַמֵּן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.
נְתִי מְרַגֵּשׁ שְׁמֵתוֹק לוֹ וְנָעִים,
לְשׁוֹחֵחַ עַל הַכֹּל עִם אָבָא שֶׁבְּמְרוֹמִים.

לִפְתָּע הוּא שׁוֹמֵעַ קוֹל חֲבִיב וּמִכָּר,
"נְתִי, יִלְדֵי הַיָּקָר,
חֲלֹף לוֹ הַזְמַן, כֹּה יָפֵה הַתְּבוּדָּדָת,
כָּעֵת צָרִיךְ לַחְזֹר הַבִּיטָה!"
הֵם פּוֹסְעִים יַחַד לְכוּן הָעִיר,
רוּחַ נְעִימָה נוֹשֶׁבֶת, וְאַבָּא מֵתְחִיל לְשִׁיר,
"הַתְּבוּדָּדוֹת וְתַפְלוֹת שֶׁלִּמַּד אוֹתָנוּ,
לְדַבֵּר בֵּינֵינוּ לְבִין קוֹנֵנוּ,
הֵם יִגְמְרוּ תְּקוּנָנוּ, וְיִצְחָחוּ אוֹיְבֵינוּ"

אַחֲרֵי שֶׁהֵם מְסִימִים לְשִׁיר,
לְאַבָּא חָשׁוּב מְאוֹד לְהַסְבִּיר,
"דַּע לָךְ נְתִי, בְּרִסְלָבֵר מֵתוֹק,
הַתְּבוּדָּדוֹת הֵיא לֹא רַק בִּשְׂדֵה
אוּ בְּמִקּוֹם רְחוֹק!
אֲפֹשֶׁר לְדַבֵּר עִם ה' יִתְבָּרַךְ מְכָל מְקוֹם,
עַל כָּל דָּבָר, וּבְכָל יוֹם.
הָרַבִּי אוֹתָנוּ מְלַמֵּד,
שֶׁבְּכָל מָצֵב אֲפֹשֶׁר לְהַתְּבוּדֵד,
גַּם בַּגָּנָה אוּ מִתַּחַת לַשְּׁמִיכָה,
תָּמִיד אֵתָּה יָכוֹל לְשַׁפֵּךְ אֶת לִבְךָ,
אִם תִּשְׁכָּל תָּמִיד לְסַפֵּר,
לְהוֹדוֹת וּלְבַקֵּשׁ,
תִּזְכָּה לַחַיִּים הַכִּי מֵתוֹקִים שִׁישׁ!

השמחה והתקווה

עשר שנים הם המתינו בצפיה.

יום אחר יום, שבוע אחר שבוע המתינו בני הזוג כהן לתינוק שישמיע קול בכי, שיצחק וימלא את הבית באשר. כל יום חזר ויחזקאל כהן מהכולל, לבית שקט מעיק. אשתו המסורה הכינה לו ארוחת צהרים משקעת, הרי יש לה זמן - אין לה הרים של כביסות כמו שיש לחברותיה, אין לה תינוק שיבכה כל הלילה כי צומחים לו שנים...

דמעה מסתתרת בזויות עיניה, ויחזקאל מנסה לחזק את רוחה ולדבר על לבה.

עובר עוד חדש, חולפת עוד שנה, חבריו של יחזקאל כבר חוגגים 'חמש סעודה' לבגיהם ומסבת סדור' לבנותיהם, ואלו יחזקאל מעתיר בתפלה לאב הרחמן, שירחם ויחמל עליהם ויעניק להם אוצר משמים, ואשתו בפנת הבית שופכת דמעות פמים, אין לה כבר כח לצפות.

ויהי לתקופת עשר שנים והנה שמחה עצומה, בן זכר נולד למשפחת כהן! אין לתאר בכתב את האשר! כל המשפחה סערה, הסבתות מחו דמעות של אשר, ובעצם כל העיר רעשה מהחדשות המשמחות. כמובן שכלם הגיעו לשמחת השלום זכר, גם משכונות מרחקות, והשמחה הרקיעה שחקים. בשמחת הברית שהתקיימה באולם רחב ידיים נקרא שם הרב הנולד בישראל - "דניאל".

דניאל, הבן יחיד, היה ילד שעשועים, הוריו לא חסכו ממנו השקעה, פנוק וחנוך מעלה, וכך נכנס דניאל לגן משקיע, אח"כ לתלמוד תורה מעלה, ומשם עלה לשיבה קטנה לבחורים מציינים. דניאל עלה ונתעלה בתורה וביראת שמים, הוא אהב ללמוד שעות ארוכות בהתמדה, ואח"כ ללכת להתבודד בשדות סביב העיר, ולסיום היה רוקד בשמחה "אשרינו מה טוב חלקנו".

הוריו המאשרים של דניאל לא הפסיקו להודות לה' על רב חסדיו, ורואו מלוא חפנים נחת מדניאל היקר. דניאל צמח והיה לבחיר הבחורים בשיבה גדולה, והצעות נכבדות החלו להשמע. לבסוף נסגר השדוד למזל טוב, וההכנות לחתונה היו בעצומן, הלא זוהי "חתונה של פעם בחיים", לא רק לחתן, אלא גם להוריו.

הגיע הרגע הנכסף, צלילי הקלרינט פרטו על נימי הלב, הנגנו המיוחד והמעורר של החפה, נשמע ברקע. החתן והכלה עמדו תחת החפה, שבע הברכות נאמרו על ידי קרובי המשפחה הנכבדים, וכעת צריכים לשבר את הכוס. כלם ממתנים לשמע את ה'בום' ולאחל בשמחה "מזל טוב! מזל טוב!" רק החתן עצמו לא הבין, "מדוע דוקא עכשו, ברגע המאשר בחיי, צריכים לשבר כוס?"

הרב המסדר קדושין הסביר לו ששוכרים צלחת או כוס

לזכר חרבן בית המקדש, כמו שכתוב "אם אעלה את ירושלם על ראש שמחתי". לכן גם נותנים אפר על ראש החתן.

אבל החתן, דניאל היקר, לא זז ממקומו. אביו נסה לזרזו שישבר את הכוס ויוכלו לסיים את מעמד החפה, אבל דניאל לא היה מסוגל לזוז. "מדוע דוקא עכשו, ברגע השמח בחיי דוקא עתה צריך להזכר בחרבן ובצער? דיה לצרה בשעתה, למה צריך לערב צער בתוך השמחה?"

לפתע התקרב ידידו הקרוב של החתן והצביע על קטע בלקוטי הלכות (ביצים ה') שם מגלה ר' נתן מדוע יהודי תמיד זוכר את הצער והחרבן בתוך השמחה וכך מסביר ר' נתן: אצל הגויים, כשהם בצער מאיזה צרה או מצוקה שקרה להם, הם כל כך עצובים, עד שאין אצלם אפילו פרוור של תקווה, לפעמים הם פשוט מזיקים לעצמם מרב עצב וצער, תולשים לעצמם שערות או מכאיבים לעצמם. מצד שני כשהם מצליחים או כשהם שותים יין ואלכוהול, הם שמחים ומשתכרים לגמרי, כאלו אין עולם הבא, כאלו אין מחר, וכל השמחה היא מהללות בעולם הזה.

אבל יהודי יודע, שאי אפשר לזכות לשמחה אמיתית רק אם יזכר את צער החרבן. כי כשיהודי שובר כוס בחפה, הוא אומר בעצם, שעדיין הוא מתגעגע לבית המקדש, הוא

בטוח שעדיין השם יתברך אוהב אותו, ולכן הוא מתגעגע אליו.

ומצד שני, יהודים תמיד מלאים בתקווה, גם במצב קשה הם יודעים בברור שבסוף יהיה טוב.

כשהחתן שמע את ההסבר הנפלא, שמח מאוד ושבר את הכוס למזל טוב.

ילדים יקרים! לפעמים יש לנו בחיים דברים לא נעימים ואפילו ספורים מצערים, ילדים עוברים עגמת נפש... ילד מפסיד טיול, או נכשל במבחן, או שיש קשיים גדולים יותר... איך אפשר לשמח ולהתחזק כשפסידים משהו, או כשמצבדים איזה משחק יקר? פשוט מאוד, כי אנחנו מיד זוכרים שהשם יתברך הוא אבא שלנו והוא כל כך אוהב אותנו בלי גבול, ואם הוא עשה שיהיה לנו איזה צער, בטוח שבסוף יהיה טוב. כי השם לא משאיר ילד בצרה תמיד, רק קצת ה' מצער אותנו לטובתנו, אבל אחר כך, פתאום הכל מתהפך לטובה.

זהו יהודי. בשעת שמחה הוא זוכר שהוא בגלות, והוא מתגעגע לגאולה, ומצד שני בשעת צער הוא זוכר את השמחה העצומה שתהיה בסוף, ולכן הוא לא מחפה לסוף כדי לשמח, הוא כבר שמח עכשו! כי בנדאי ה' עושה כבר עכשו הכל לטובה, ובסוף שם נראה את זה איך שהכל היה לטובה!

מאמר

לפניכם מלים בנות 4 אותיות, עליכם לכתב כל מלה במספר שלה, ולאחר שתכתבו את כל המלים, עליכם למצא משפט שמסתתר במשבצות המדגשות.

לדגמא, באות 1 ההגדרה היא המקום אליו צריך לנסע בראש השנה, והתשובה היא - אומן. צריך לשבץ את המלה מלמעלה למטה, וכן הלאה.

	.12			.9	.8	.7	.6	.5	.4	.3	.2	.1
.13		.11	.10									

7. הַמֶּלֶךְ _____ עַל כֶּסֶּא רָם וְנִשָּׂא

8. אֵין שׁוּם _____ בְּעוֹלָם כָּלֵל

9. הָעֵקֶר הוּא הַ_____

10. כִּי אֶתָּה _____ קוֹל שׁוֹפֵר

11. נֶחֱל נֹוּבַע מְקוֹר _____

12. בְּצִיּוֹן אוֹמְרִים תִּקְוֶה הַ

13. הַחֵדֶשׁ הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַשָּׁנָה _____

1. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה נוֹסְעִים ל_____

2. רִבְנוּ וּנְמַצָּא בַּ_____ הַקָּדוֹשׁ

3. הָרֹאשׁ _____ שְׁלִי עוֹלָה עַל הַכֹּל

4. _____ השנה יכתבון, וביום צום כפור יחתמון

5. נחל נובע _____ חכמה

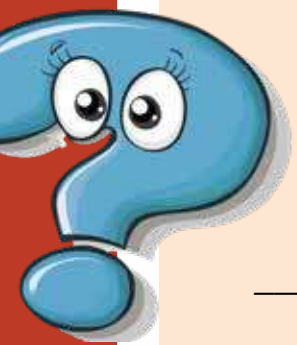
6. מַצוֹה גְּדוּלָה לֵהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה

לְאַחַר שְׁסִימָתָם לְכַתֵּב אֶת כָּל הַמּוֹלִים, חֲפָשׂוּ מִשְׁפָּט בֶּן 4 מְלִים שְׂיִוצֵא מִהֶמְשִׁבְצוֹת הַמְּדֻגָּשׁוֹת, וְאוֹתוֹ הַקְּלִיטוּ בְּקוֹ אוֹ שְׁלַחוּ בְּפִקְס!

[illegible]

את התוצאה הסופית יש לשלח בכתב ברור וקריא עד לתאריך כ"ו באב תשפ"ו בלבד
לפקס המערכת: 077-318-37-02

או להקליט את התשובות בקול ברור בטלפון המערכת: 02-539-63-63 בשליחה 7 בלבד יש לציין באופן ברור שם וכתבת מגורים וטלפון בין הפותרים נכונה יגורל זכוי של 50 ש"ח ברשת חניית ספרי "אור החיים"!

מסירות נפש

ללא תכלית

א.

ובכן, אספר לך! חברי גייס כספים וחבילות
מזון עבור נזקקים - ולקח הכל לעצמו!!

מה? אין זה נכון!! אני בעצמי קבלתי ממנו
כסף וחבילות, ואני גם יודע שעוד אנשים
רבים קבלו ממנו! הוא לא לקח לעצמו דבר!

מתתיהו, החקירה מתחילה!
אתה מכיר את רוזין ובגנדר
האם ידוע לך מדוע
'רוזין' נאסר?

חרף תרצ"ו,
בית הסתר אומן

הוא נראה
תמים וישר, נראה
שנצליח להוציא
ממנו מה
שצריך...

לא אני יודע!

הם חלקו כסף לאנשים, ובכך
עודדו אותם שלא לעבד! כאן
ברוסיה הקומוניסטית, לזלזל כך
בערך העבודה וביגיע כפיים!

הצליח לפל בפת, התמים! עכשו
יש לנו הוכחה שהם אכן בצעו
את "הפשע",

כן?! האם תוכל לחתם
על דבריה?

תרשו!
אתה משחרר!

בנדיא!

אוי ניי!

עכשו אני מבין הכל! הם הוציאו
ממני עדות שהוא אסף צדקה,
וזה אסור! אוי!!! מה עשיתי?! איך
בתמימותי נפלתי למלכודת! אוי!

אף, עכשו אין בידי
לעשות דבר, לא אוכל
להחזיר את הגלגל
אחורה!

בסדר, ידוע לי כי את הכספים שגייס
בטוב לבו לא לקח לעצמו, אלא גמל
אתם חסדים גדולים וחלק לנזקקים.

לא, לא! מה פתאום?! לא
גייסתי כספים כלל וכלל! זו
עלילה!

באחד הלילות הובא שוב
החסיד הגדול רבי מתעס
אל החוקרים

מתתיהו! נקראת שוב לחזור על
עדוּתך, הפעם מול "רוזין" העצור
בעצמו.